XXII. évfolyam 15. szám Ára: 1 forint 1966. április 14

Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

Johnson: Albérlőnek nem lehet felmondani!

Sajdik Ferenc rajza

Sürgős munka

– Hivatkozzam a szocialista öntudatra? Vagy inkább ajánljak fel külön prémiumot?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Pöszmörgés barokk stílusban” című cikkükben joggal tették szóvá, hogy az egri Dobos-cukrászda nagyon lassan épül. Az építéssel kapcsolatosan sok probléma merült fel, de ezek időközben rendeződtek. A tervezőnek annak idején már olyan megbízást adtak, hogy az Anyák boltjának a helyiségét is tervezze be, mivel azt is a cukrászdához szándékoznak csatolni majd, ha megürül. Erre a boltra azonban mindaddig szükség van, míg az új Állami Áruház meg nem épül.

Pálinkás Győző oszt.-vez.
Heves megyei Tanács VB.

A cikkük nyomán tartott vizsgálat megállapította, hogy Lipót Község Tanácsának értékcikk igényét a helyi fiókposta több esetben nem tudta kielégíteni. Hasonló hibák megelőzése érdekében a fiókposta havi értékcikk ellátmányát 1000 forintról 2000 forintra felemeltem.

Menoni József ügyoszt.-vez.
KPM IV. Postafőosztály

A FŐNYEREMÉNY

Szórakozottan bandukoltam a színház felé. Jókedvem volt, mint minden tavaszkor, és azt számítgattam, mennyi előleget lehet kérni a színháztól és nem lesz-e az egy kicsit kevés?

Végigsimítottam az arcomon, éreztem, hogy a szakállam megint kinőtt, gondoltam, jobb lesz frissen borotválva kezdeni a harcot. Néhány lépésnyire a színháztól megláttam egy kis borbélyüzletet, bementem, levetettem a kabátomat, még mindig az előlegre gondolva.

Végigsuhant pillantásom a helyiségen; megrázóan fiatalok, úgyszólván gyerekek voltak a fehérköpenyes borbélyok, meg is állapítottam magamban, érdekes, milyen fiatal a mai borbélytestület, persze, a sok háború, meg minden.

Én voltam az egyetlen vendég, de legalább tíz borbély állt harcra készen az üzletben, fiúk, lányok, vegyesen. Egyiknek szemüvege is volt, hogy jobban vágjon.

Örültem, hogy nem kell várni, nyomban leülhettem a borbélyszékbe, az egyik gyerekarcú borbély már szappanozni is kezdett:

— Hány éves vagy, kisfiam? — érdeklődtem.

— Tizenhat leszek — mondta a kis szőke gyerek önérzetesen.

— És mióta vagy borbély?

— Két hete. Már csak két évem van hátra.

— Ejnye... ejnye... hát nincs itt egy idősebb, aki már kitanulta az ipart?

— Van, kérem. A tanár úr. Ő idős. De neki nem szabad borotválni.

— Ugyan milyen törvény tiltja a borbélynak, hogy borotváljon?

— Ez tanműhely, kérem. Nem tetszett olvasni? Kinn lóg a tábla.

Elszégyelltem magam. Már teljesen be voltam szappanozva. Hogyan magyarázzam meg ennek a kedves gyereknek, hogy van vagy tíz éve, amikor utoljára olvastam borbélyüzletet, azóta már egészen más olvasmányaim vannak. Még narancsot sem szoktam olvasni, pedig láttam, hogy rengeteg szöveg van a vékony papíron, amit mindig rátesznek a mérlegre, hogy olvasmányosabb legyen.

Kollégámra, Zrínyi Miklósra gondoltam, aki ilyen esetben biztosan kirohant volna az üzletből, de ő nem volt beszappanozva, és biztosan elszántabb volt, mint én.

Á, annyi arca van az embernek, gondoltam, ha egyiket összevagdalják, sebaj, egy helyébe száz is akad, és tűrtem, hogy a gyerek megkezdje a munkáját, vagyis engem.

A gyerek csigalassúsággal, óvatosan borotválni kezdett.

Lehunytam a szemem, és vártam a halált.

Ekkor hangot hallottam felettem:

— Önnek szerencséje van, uram. Ez a gyerek, valóságos főnyeremény. Nagyon tehetséges. Csuda érzéke van. Két év múlva szabadul, és akkor övé a világ. Olyan keze van, mint egy sebésznek.

Csak ezt ne mondta volna.

— Ön az, akinek nem szabad borotválni?

— Én vagyok. A tanár csak felügyel, ellenőriz és oktat. A tanulók dolgoznak. Termelnek. Kilencven fillér egy borotválkozás. Vannak, akik még borravalót is adnak. Én nem ellenzem, mert azt szoktam mondani, a borravaló a vendég véleménye. Igazságom van?

— Kiborotváljam az urat? — érdeklődött a gyermek felettem. Kezében az éles borotva. Nálam nem volt semmi, csak a sálam, az is messze, messze a fogason lógott.

— Köszönöm, majd máskor. Ami marad, eltesszük. Nem adok a flancra.

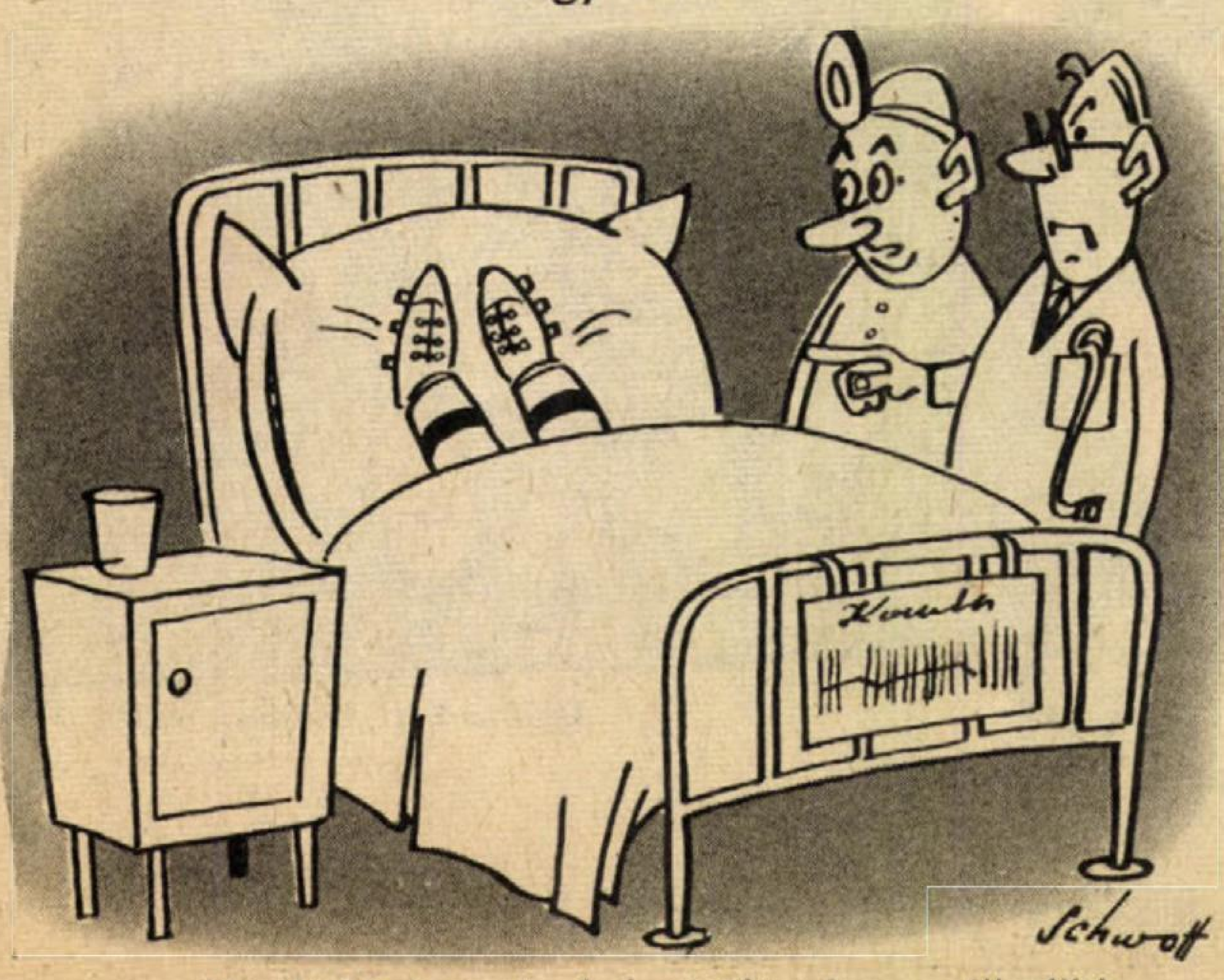
Nem egészen félóra alatt készen is voltam, de nemcsak hogy egyetlen vágás nem látszott rajtam, hanem szakállam hetven százaléka is megmaradt.

Boldogan fel akartam állni, intettem, hogy jöhet a mosás, amikor a tanár úr kivette a borotvát a gyerek kezéből:

— Látod, fiacskám — oktatta —, itt teljesen megmaradt, meg itt is van szépen — mondta, és szakszerűen borotválni kezdett. Remekül. Éreztem, hogy jó kezekben vagyok. Elárasztottam pénzzel a főnyeremény-gyereket, és arra gondoltam: jobb ma egy szakember, mint ugyanaznap egy főnyeremény.

Királyhegyi Pál

Nagyvizit

– Kiváló középcsatár, bokasérüléssel gyengélkedik!

Adenauer békülékeny hangú beszéde után

Vasvári Anna rajza

Erhard: Milyen gonosz öreg! Még a békét is hajlandó szolgálni, csakhogy ellenem legyen ...

Rejtvény

Bizonyára önök is látták a tévében a „Néma tanúk" című megrázó dokument-filmet a Pamuttextilgyár korrupt vezetőiről. A film annyira felzaklatott, annyira foglalkoztatott, hogy feladtam magamnak egy társadalmi rejtvényt.

A rejtvény így hangzik ... Tessék jól figyelni! ... Két ember tartózkodik egy szobában. A., a főnök és B., a beosztott. A falak vastagsága, mondjuk, egy méter, tehát nem hallatszik ki semmi. Az ablak zárva. A szoba rendezése: egy íróasztal, előtte két szék, a sarokban tárgyalóasztal hat székkel, az ablak előtt virágállvány, A. átnyújtja B.-nek a jutalmát, ennyi és ennyi forintot, — az összeg nem érdekes, legalább is nekünk nem —, de mielőtt átadná a pénzt, felszólítja B.-t, adja le az összeg ötven százalékát. Tegyük fel, hogy B. rettenetesen felháborodik és azonnal jelenti az esetet ott, ahol kell. Ott, ahol kell azonban nem hisznek neki. Nem hiszik el, hogy A. — pont ő! — ilyesmire képes lenne. B. azonban nem hagyja annyiban a dolgot, és másutt is elmeséli a felháborító esetet, de ott sem hisznek neki, sőt, egyesek már-már rágalmazással vádolják.

Mi itt a teendő?

Hogyan lehet bebizonyítani, hogy A. visszakérte B.-től a jutalom felé?

Ismételten hangsúlyozom: a szobából nem hallatszik ki semmi. B.-nél nem volt magnetofon. A szobában

nem bújt el senki. Az ablak zárva volt, és különben is a szoba a harmadik emeleten van, továbbá B. aláírta, hogy felvette a t e l j e s összeget.

Nehéz probléma, ugye?

Nos, én megoldottam a rejtvényt.

Barkácsolunk egy gépet, amellyel visszafelé lehet haladni az időben. Ehhez nem kell más, csak egy kis kézügyesség. A gépnek akkorának kell lennie, hogy több személy elférjen benne, mert magunkkal kell vinni azokat az elvtársakat is, akik nem hittek nekünk.

Namármost. Ha megvan a gép, akkor visszarepülünk az időben addig a napig, pontosabban: addig az óráig és percig, amikor a szóban forgó eset történt. Ha idáig eljutottunk, akkor egy csodagyűrű segítségével láthatatlanná tesszük az elvtársakat, hogy velünk együtt bejuthassanak A. szobájába.

Honnan veszünk ilyen gyűrűt? Mi sem egyszerűbb ennél. A jobb kezünk mutatóujjával és a középső ujjunkkal, tehát két ujjal háromszor egymás után megdörzsöljük Aladdin csodalámpáját. Akkor megjelenik egy szellem, aki udvariasan meghajol előttünk, és azt kérdi: mit parancsolunk? Mondjuk azt, sürgősen szükségünk van egy csodagyűrűre. Egészen biztos elhozza, rendes gyerek az.

Honnan szerezzünk csodalámpát? Mi sem egyszerűbb ennél. Vasárnap menjünk ki a budai hegyekbe, és ha egy gyanús sziklafalat látunk, kiáltsunk fennhangon: „Szézám, nyílj ki!" Namármost, a szikla vagy kinyílik, vagy nem nyílik ki. Ha egy kis szerencsénk van, kinyílik, és egy kincsekkel teli barlang tárul a szemünk elé. A kincsekkel ne törődjünk, de kutassuk át töviről hegyire a barlangot. Egészen biztosan rátalálunk a csodalámpára, mert annak ott kell lennie valahol.

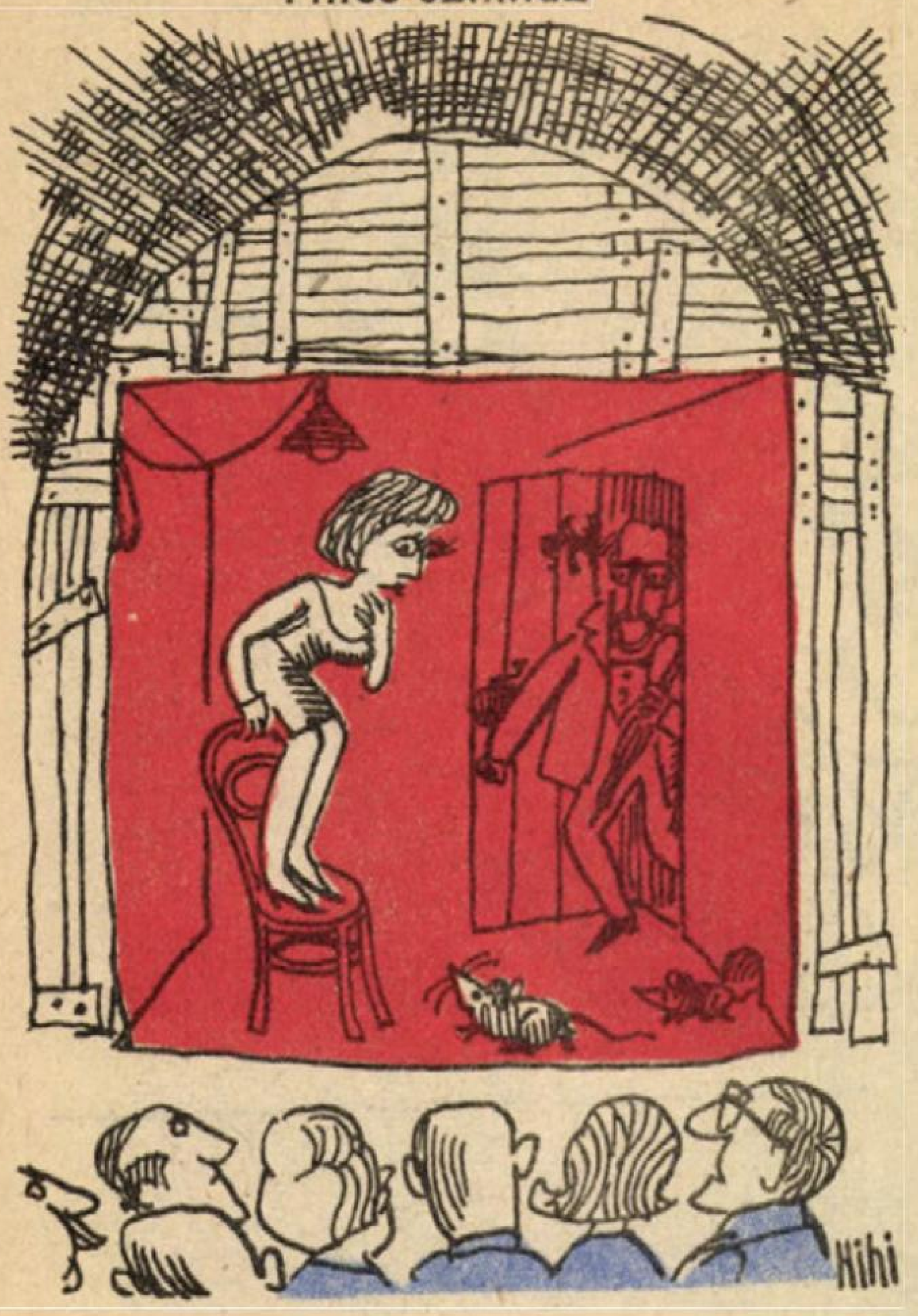
Namármost.

Ha visszarepültünk az időben, és az elvtársak már láthatatlanok, akkor bemegyünk A. szobájába, és ott újra le fog játszódni az a jelenet, amelyben A. elkérte B.-től a jutalom felét, de most már tanúk előtt, akik láthatatlanul benn vannak a szobában. S ha vannak szavahihető tanúk, máris nyert ügyünk van.

A rejtvényt tehát megoldottam. Higgyék el nekem: még mindig ez a legegyszerűbb megoldás ...

Mikes György

Pince-színház

LEVÉL a kiszekírozásról

Osztályvezető kartársam!

Az egyik beosztottja, Gereben kartárs, azért utálja önt, mert ön is rendkívüli módon utálja őt. Amíg azonban ez a szegény Gereben nem tudja érvényre juttatni ellenszenvét, addig ön nagyon is érvényre juttatja. Gereben bármit csinál, bárhogyan is igyekszik, ön minden tevékenységébe beleköt, munkáját gúnyosan és kíméletlenül kritizálja, s a háta mögött mulyának nevezi. Ön mindenből ügyet csinál, ami Gerebennel kapcsolatos: fegyelmivel fenyegeti, de mégsem állítja fegyelmi elé, mert jól tudja, hogy erre nincs ok és a fegyelmi eredménytelen lenne. Gereben panaszos levelében azt írja, hogy ön ki akarja őt szekírozni a vállalattól, ez a szokás manapság sokfelé lábra kapott. Legutóbb ön már azt mondta, hogy: „Nem fog maga, Gereben, még egy kiló kősót megenni a vállalatnál".

Ez a „kősó" viselte meg a legjobban Gerebent. A kősót ugyanis a szarvasmarhák elé rakják, hogy jobb étvágyuk legyen és minél jobb az étvágyuk, annál hamarabb elfogyasztják. Távol áll Gerebentől az a következtetés, hogy ön túlzottan türelmetlen és most már véglegesen ki akarja szekírozni a vállalattól.

De mégis erre gondolt Gereben, amikor ereje fogytán, önérzetében sokszorosan megbántva, úgy érezte, nem képes ön ellen tovább védekezni, s új munkahelyet keresett magának. És talált is.

Az új munkahellyel hamar létrejött a megállapodás, ott éppen egy olyan Gerebent kerestek, mint amilyen Gereben az ön Gerebenje. Amikor azonban az új munkahely a szokványos információért a vállalathoz fordult, ön a sárga földig „levágta" Gerebent. Apró-cseprő hibáit felnagyítva, úgy foglalta a véleményét írásba, hogy az új munkahely megrettent. Ennek következtében Gereben megmaradt önnek, hogy tovább gyötörje, miközben ön nem győzi hangsúlyozni: mennyire meg szeretne szabadulni Gerebentől.

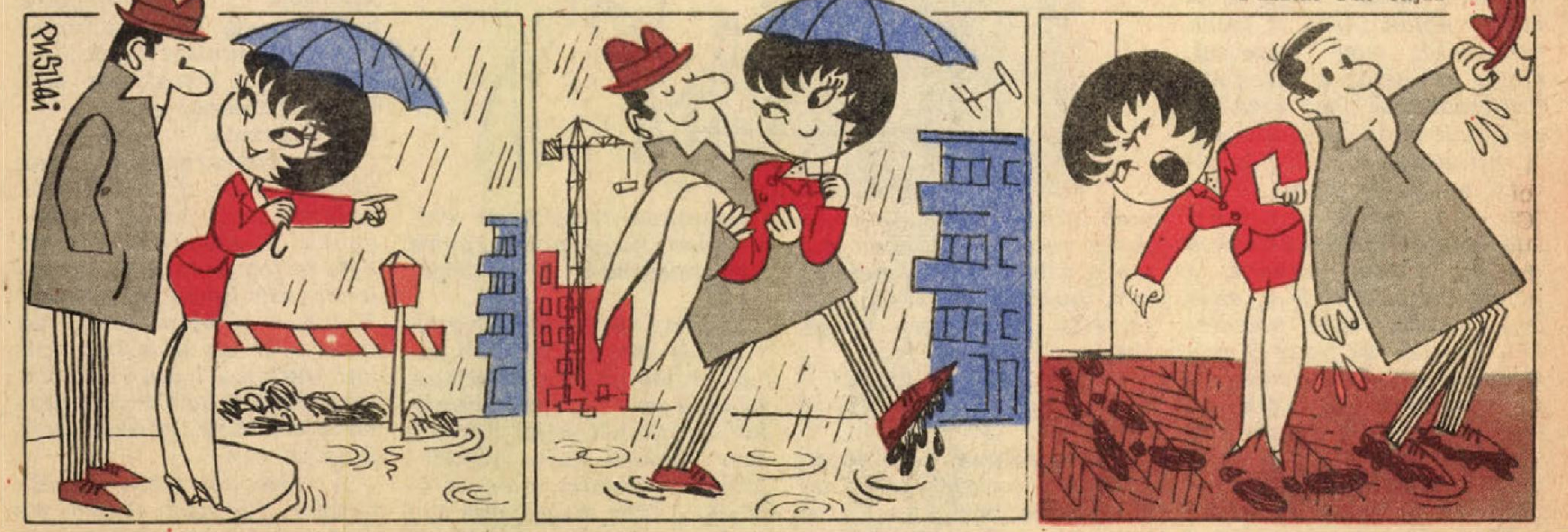
Én csak annyit óhajtok közölni önnel: ha az ön istenáldott természete mindenképpen megkívánja, hogy legyen valaki a környezetében, akit szekíroz és gyötör, akkor válasszon ki most már Gereben helyett valaki mást a vállalatnál, hogy ilyen irányú kedvtelésének továbbra is zavartalanul hódolni tudjon. Gerebent viszont dicsérje agyba-főbe, hogy kiváló munkaerő, emberi magatartása kifogástalan, hogy nagy jövő előtt álló fiatalember, mert enélkül ő nem talál új munkahelyet magának.

Ha pedig Gereben az egyetlen, akit ön dicsérni szeret, akkor is engedje el. Legfeljebb majd engedélyt kér tőle, hogy az esti órákban a lakásán kereshesse fel egy kis macerára. Gereben bizonyára hozzá fog járulni, mert még mindig jobban jár így, mint ha az ön beosztottja marad.

Földes György

Jucika hálátlan

Pusztai Pál rajza

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

Indul a Ludas Matyi tisztasági szolgálata

Pest tisztaságának érdekében mindenki megteszi a magáét: a Fővárosi Tanács intézkedik, a Köztisztasági Hivatal söpröget, a Pesti Sajtó cikkezik. A Pesti Ember (és a Pesti Üzem, Pesti Hivatal, Pesti Intézmény) pedig rendíthetetlen nyugalommal szemetel — talán éppen azért, hogy a fenti szervek kedvükre intézkedhessenek, söpörhessenek, cikkezhessenek. Imponáló az a szorgalom, amellyel a Pesti Ember a városát piszkítja! Eddig ezt a buzgalmat nem méltányolták eléggé, s a pesti szemetelők nem kapták meg, amit megérdemeltek volna.

Ezen az áldatlan helyzeten kíván változtatni szerkesztőségünk azzal, hogy hétről hétre a lap olvasótáborának nagy nyilvánossága előtt saját alapítású díjakkal, emlékérmekkel, kitüntető címekkel jutalmazza a főváros legfáradhatatlanabb szemetelőit.

A gyárak, hivatalok, üzletek kollektívája, az utcák, terek lakossága, a buszok, és villamosok utasgárdája, s minden rendű és rangú szemetelő közösség az alábbi jelvények, címek, díjak elnyerésére pályázhat:

„A piszkos Budapestért" — emlékplakett.

A „Közpiszkossági Emlékérem" egy, két vagy három söprűvel súlyosbított fokozatai.

„Arany Kuka", „Ezüst Kuka" és „Bronz Kuka" díjak.

„Érdemes szemetelő" és „Kiváló szemetelő" jelvény.

Márványtábla „A . . : kerület legpiszkosabb helye" szöveggel.

Márványobeliszk „A főváros legpiszkosabb pontja" felirattal.

A címek, jelvények odaítélésére lapunk minden olvasója, a főváros minden lakosa javaslatot tehet levélben (a boríték címzése: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Bp. VIII., Gyulai Pál u. 14.) vagy 334—595 telefonon. A bejelentések nyomán helyszíni szemlét tartunk, s annak alapján döntünk a „kitüntetések" odaítéléséről.

Ha egy „megjutalmazott" kollektíva rendet teremt a portáján, s a kapott cím, díj, jelvény viselésére érdemtelenné vált, a „kitüntetést" nyilvánosan, lapunk hasábjain vonjuk majd vissza tőlük.

Ravasz edző

Endrődi István rajza

– Amióta a céltáblára kell célozniuk, minden lövés kapura megy.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KI ÉRTI EZT?!

A horgolni vágyó asszony elmegy a Röltexbe, vesz egy gombolyag 60-as horgolócérnát, 10 forint 50 fillérért, horgol egy csillagot, esetleg kettőt, és csodálkozva látja, hogy a gombolyag többi része 20-as fonal, amely jóval drágább ugyan, de ő használni nem tudja. Bosszankodva félredobja, elmegy egy másik Röltexbe, vesz egy újabb gombolyag 60-as horgolócérnát, folytatja a terítőt, s megdöbbenve tapasztalja, három csillag meghorgolása után, hogy a többi 80-as fonal, mely szintén drágább, de szintén használhatatlan.

A harmadik gombolyag, amelyet, élve a gyanúval, egy újabb üzletben vásárol, a legvérmesebb reményeket is felülmúlja. Ebben ugyanis együtt található: 60-as, 80-as és 20-as fonal is.

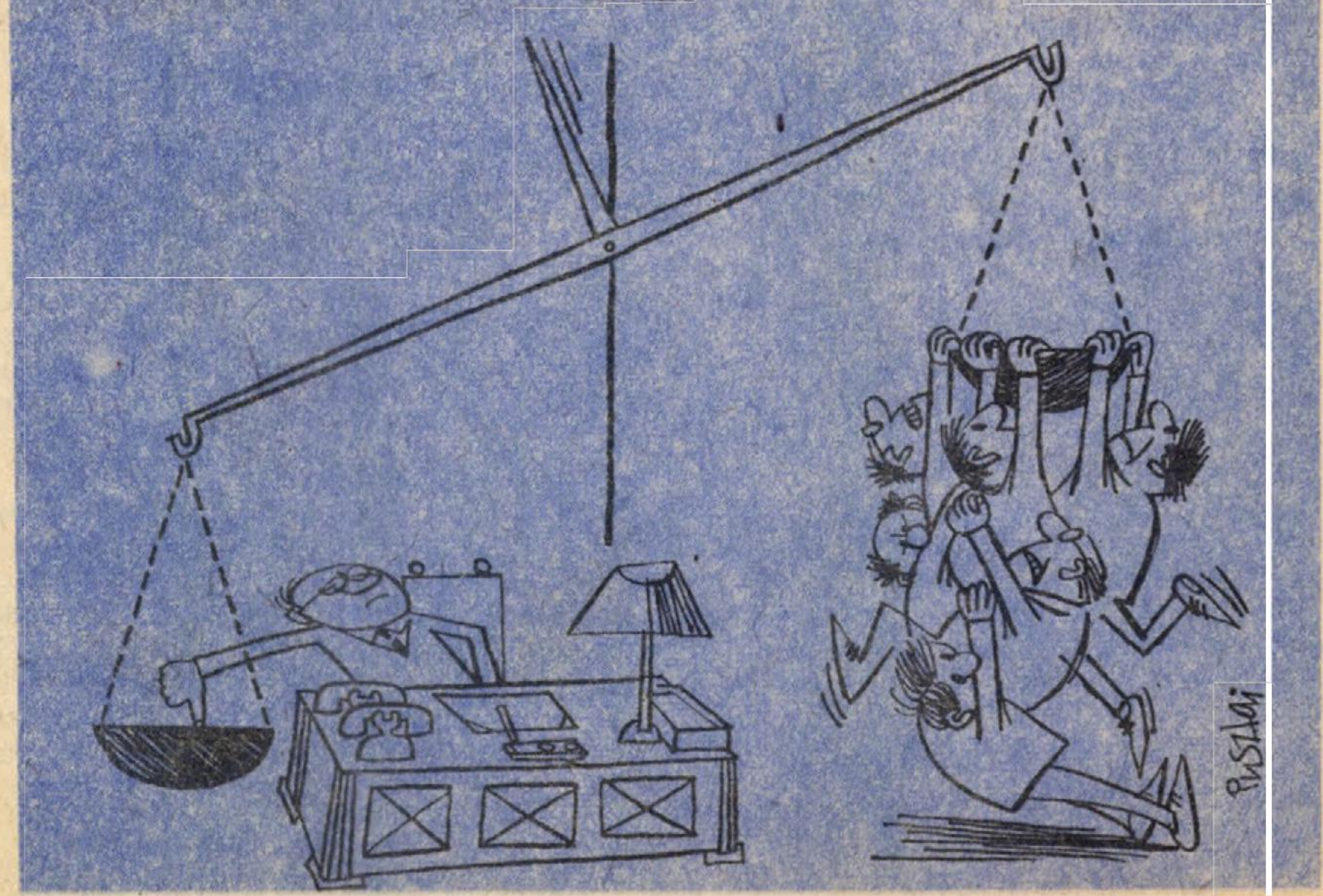
Mi ez? Burkolt árukapcsolás, amelyre a gyár fizet rá? Speciális gyártmány kezdő horgolók számára, hogy kipróbálhassák, melyik fonallal tudnak könnyebben horgolni? Avagy egyszerűen selejtszéria, amelyet az Újpesti Cérnagyár meósa elfelejtett észrevenni?

Czin Istvánné
Bp. VII., Akácfa u. 22.

Érvek

Pusztai Pál rajza

Fülöp György rajzai

TAVASZ A FALUN

TÉESZ-ÁMOR

– Mit csináljak? Ez van!

VÁROSBA KERÜLT A GYEREK

– Hát pesti kisasszony lettél, Jóska?

MINDENKI A GÁTRA!

– Indul a tavaszi munka! Emberek a gépekre, asszonyok a földekre, fiatalok az irodába!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÜGYELJÜNK A SORRENDRE!

Ülök a mátészalkai presszóban, nézegetem a számlát és a kopottas környezetet. A kettő sehogy sem stimmel össze.

– Miért ilyen drága önöknél az ital? – kérdem meg kellő illendőséggel a felszolgálót.

– Merthogy II. osztályú üzem vagyunk, kérném szeretettel – kapom a választ.

– És mitől II. osztályú ez a presszó?

– Ha arra gondol a kedves vendég, hogy ilyen árak mellett kulturáltabb lehetne itt minden, akkor teljesen igaza van! Kénytelenek vagyunk az italt közönséges söntés-poharakban felszolgálni, mert mindössze 3 likőrös poharunk van, s 12 nagyobb talpas, kehely alakú pohár. A vezetőnk most kapott 300 forintot az üveggarnitúra kiegészítésére. Nem nagy összeg, tagadhatatlan, de még ráadásul nem is kapható az a fajta pohár, amely nekünk kellene... Abban is igaza van a kedves vendégnek, hogy erre a kövezetre elkelne egy melegpadló-borítás... A szőnyegeink? Hát igen, valóban viharvertek! De úgy értesültem, hogy már tervezik a kicserélésüket... Higgye el a kedves vendég: mindent megteszünk, hogy elérjük a II. osztályú szintet!

A kedves vendég mindezt elhiszi, csupán azon tűnődik: miért a gombhoz varrják itt is a kabátot, s miért nem fordítva? Előbb a feltételeket kellett volna megteremteni, s csak azután kimondani, hogy a presszó felsőbb osztályba léphet. Ilyen esetekben a sorrend egyáltalán nem mellékes!

(R.)

A zsákmány

Előző este látta a tévéhíradóban. Egy konvertibilis valutáért áruló budapesti üzletben izgatott külföldiek régimódi mozsarakat, öreg szénvasalókat, ósdi petróleumlámpákat vásároltak. Egy rajnai iparbáró csaknem hajba kapott egy viscounti milliomos özvegyével egy gyertyakoppantóért. Jól lehetett látni, hogy dollárral, márkával, fonttal fizetnek.

Elgondolkozott. És még másnap sem hagyta nyugodni a gondolat. Figyelmetlenül dolgozott, állandóan csak azt járt a fejében, hogy milyen remek üzlet volna ilyen öreg kacatokat szerezni és jó áron eladni, hadd vigyék a lakásokba a század elejének hangulatát. Délben már nem bírta tovább, különleges családi ügyre hivatkozva elkérte magát a hivatalból. Tulajdonképpen nem hazudott, hiszen a családját kereste fel. Azokat a család peremén élő idős rokonokat, akikkel a laza kapcsolatot egy-egy karácsony táján megeresztett üdvözlő lap jelentette.

Taxiba ült, vett egy csokor ibolyát, és felkereste Óbudán Pepi nénit. A néniké módfelett csodálkozott a személyes találkozón, meghatottan forgatta reszkető kezében a kis csokor ibolyát, talán már egy évtizede nem kapott virágot. Amikor a rokona a tárgyra tért, átadta a padláskulcsot, és látogatója nemsokára egy nyaláb kacattal, vasalókkal, csorba lámpákkal megrakodva búcsúzott. Ugyanilyen eredménnyel járt útja a Pestimrén lakó Rezső bácsinál. Befektetés: egy doboz bonbon és egy csomag cigaretta. Nyereség: bambusz sétapálca, ostornyél, viharlámpa, ósdi telefonkészülék.

Aztán taxival hazarohant, zsákmányát lerakta a konyhában, majd irány Alsógöd, Herminke néni. Kilátásban: egy öreg kávédaráló és egy dohányszita.

Ezalatt már késő délután lett. Felesége hazaért és meglepetten látta a konyhában tornyosuló limlomot. Hogy került ez ide? Eszébe jutott, hogy férje, házasságuk első idejében, mennyi váratlan meglepetést eszelt ki. Egyszer pirosra festette a szoba egyik falát, máskor kéményseprőnek öltözve, bekormozva, becsengetett és ölelgetni kezdte; más alkalommal, egy küldönccel, egy kalicka fehér egeret küldetett haza. Igaz, az évek során ezek a tréfák elmaradtak, de ma, úgy látszik, ismét folytatni akarja. Az asszony nyomban kieszelt valami ellenintézkedést. Összenyalábolta a régi holmikat, berakta egy kosárba és levitte a közeli MÉH-boltba. Kapott az egészért vagy hatvan forintot. És a hat tízesért a modern lakberendezési boltban vett egy modern izét... olyan hosszúkásat, csíkosat, hegyeset, műanyagból. Hogy örüljön a férje, ha majd hazajön.

Tardos Péter

MINDENFÉLE

A fiatalok nevelése eredményesen folyik, de mindig újak jönnek.

*

X szavait már csak azért sem lehet márványba vésni, mert nincs annyi márvány a világon.

*

A történelemnek történelmi jelentősége van.

*

Az államcsínyek szervezői gyakran megfeledkeznek arról, hogy könnyebb a hatalmat átvenni, mint megtartani.

*

Egyes írók olyan emberek számára írnak, akiket az orvos minden izgalomtól eltiltott.

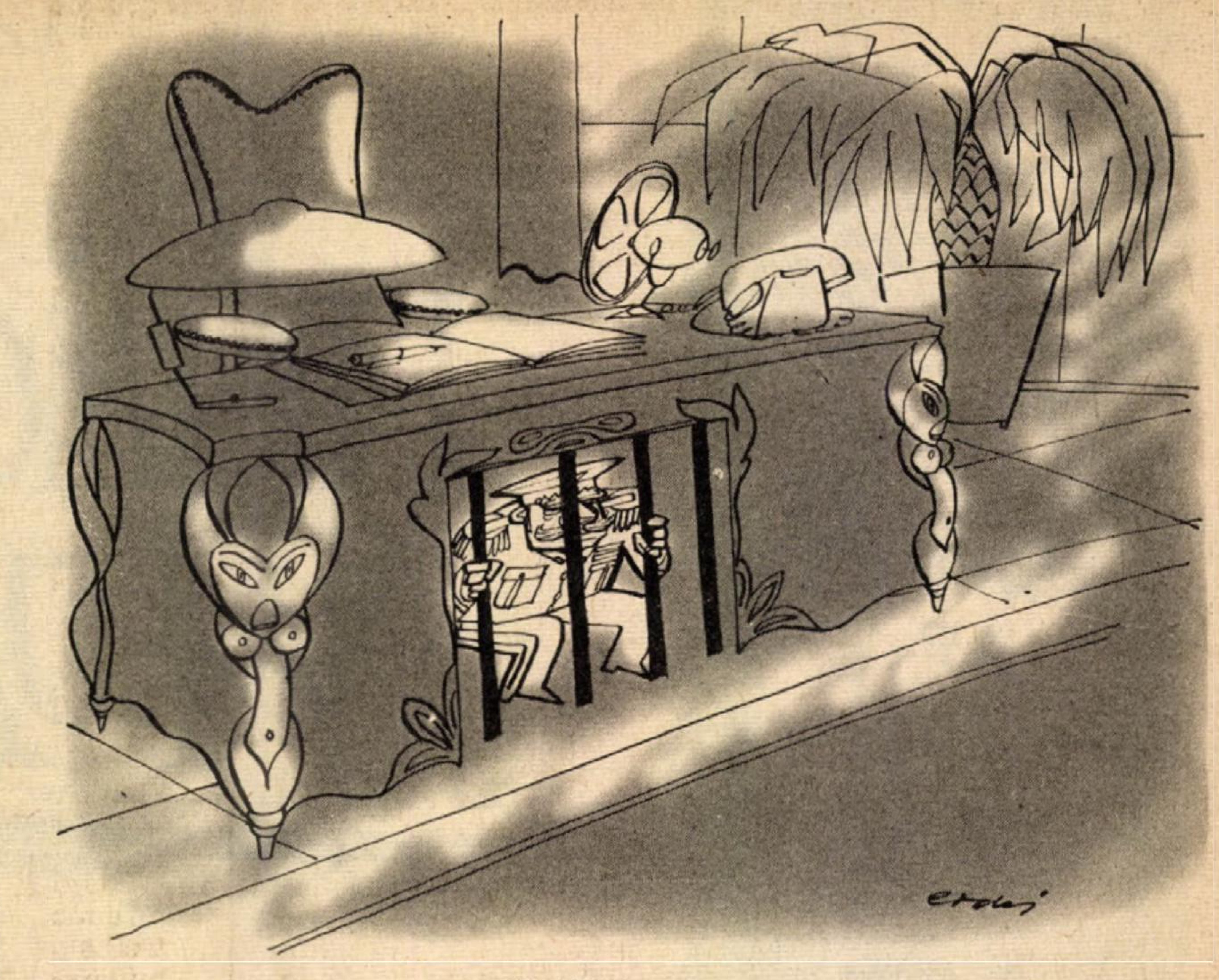
*

Hétfőn rendszerint rossz hangulatban vagyunk, mert eszünkbe jut az a sok minden, aminek az elintézését a jövő hétre halasztjuk.

F. L.

Dél-Amerikában

Erdei Sándor rajza

Háziőrizet

Személyi átok

Nem hallgathatom el tovább, hogy ismerőseim felét nem ismerem. A jelenség abból adódik, hogy az arcmemóriám kiváló, ellenben a névmemóriám pocsék. Vagyis megismerem ismerőseimet, még azt is tudom róluk, hogy kedves ismerőseim-e ők, vagy csak futó ismerőseim, esetleg, hogy valami kellemetlen dolgunk volt egymással, de ennél közelebbit nem tudok róluk, sem a nevükről, sem a munkájukról sejtelmem sincsen.

Hogyha az utcán találkozom ismerőseimmel, amint szemben jönnek velem, és sietős az útjuk, az jó eset. Ilyenkor köszönünk egymásnak, sőt én köszönök elsőnek, barátságosan és hangosan, miután ellenkező irányba siet, tehát beszélgetésre nem kerülhet közöttünk sor. Jó eset, hogy ha színházban, esetleg közlekedésű jármű belsejében találkozunk, s nem vagyunk egyedül, sem ő, sem én. Ebben az esetben is csak üdvözlésre kerülhet sor és nem beszélgetésre, mert tiszteletben tartjuk, hogy nem vagyunk egyedül.

Kétségbeejtő eset, hogy ha eszpresszóban találkozunk, egymás mellett ülünk, és egyedül, ő is, én is. Nagyon rossz eset csúcsforgalomban összesodródni, egyedül, bár ilyenkor a járműről azonnal le lehet szállni, hacsak az ismerős is nem száll le ottan. Rossz eset: utcán egy irányba menni, mozi-, közért-pénztár előtt hosszú sorban egymás mellett állni, vasúti fülkében, étkezőkocsiban találkozni.

Szerencsés esetben az ismerősnek is rossz a memóriája. Ilyen esetben kölcsönösen kínos a helyzet, de amint kiderül, felszabadultan és boldogan tisztázzuk egymást, és egymás kezét szorongatva búcsúzunk. Nehéz, de szerencsés esetben az ismerős fel

sem tételezi, hogy nem tudjuk, ki ő, s nem gyanakszik.

Az igazán rossz esetek olyan ismerősökből adódnak, akik visszakérdeznek. – Ugye, nem tudod, hogy ki vagyok? – kérdik a második mondat után gúnyos közvetlenséggel.

– Bolond vagy! – mondom rá sértődötten. – Hülyének nézel?

– Akkor mondd meg!

– Nem mondom! – mondom viccesen.

– Mert nem tudod! – így ő, de már rosszul esik neki.

– Te vagy a kapurtalai mabaradzsa! – mondom rá, hátha azt hiszi, hogy egy humorista mondhat ilyen hülyeségeket.

– De mégis ki vagyok? Tényleg nem ismersz meg?

– Megengeded, hogy megtapogassalak? – kérdem erőtlenül. – Tudod, a szemem egy kissé meggyengült . . .

– Jól van! – mondja az ismerősöm haragosan. – De csakugyan szégyellheted, hogy nem tudod, hogy ki vagyok.

– Mivel bizonyítsam be, hogy tudom, hogy ki vagy! – mondom kihívóan.

– Mondd meg hogy hogyan hívnak engem!

– Na, hagyjuk abba ezt a hülyeséget! – vigyorgok rá barátságosan, aztán hátbavágom. – Azt mondd meg, hogy mint élsz mostanában. Csakugyan ezer éve nem láttalak!

Ez az utolsó ütőkártya, hogy mégis azt higgye, hogy ismerem. Sokszor be is válik. Máskor viszont az ismerős már nem tágít.

– Szóval tudod, hogy ki vagyok én? – kérdi.

– Ne haragudj – mondom összeszorítva a fogaimat. – Csakugyan nem jut eszembe a neved.

Az ismerős gúnyosan végigmér, és a kezét nyújtja.

– Hát majd ha eszedbe jut, akkor hívjál fel. Szervusz, Bandi.

És elmegy a nyomorult, mielőtt a pofájába mondhatnám, hogy nem is vagyok Bandi!

Somogyi Pál

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

Hosszas utánjárással sikerült egy pár 23-as, fehér gyermekcipőt szereznem. Ennek nagyon örültem, de annak már kevésbé, hogy a cipő orra kemény, a talpa olyan vastag, mint a túracipőké. Hogyan tud egy 2—3 éves gyerek egy ilyen otromba cipőt „betörni?"

Drága cipőipar! Gyártsanak már végre hajlékony, puha, kényelmes gyermekcipőket!

Katona Mihályné
Budaörs, Tavasz u. 29.

2

Egy hónapja járom a környék városait és falvait, s próbálok egy kormányzárat szerezni a motorkerékpáromra. Voltam Tatabányán, Tatán, Komáromban, Dorogon, Esztergomban, Győrött, Lábatlanban, Tokodon — de hiába. Mindenhol azt a választ adták: kifogyott még az ősszel, s azóta nem kapták.

Most mit tegyek? Ha lezáratlanul hagyom ott valahol a motoromat, megbüntetnek érte, s az nekem jóval többe kerül, mint egy 19 forintos kormányzár!

Hol szerezhetnék egy ilyen zárat — záros határidőn belül?

Scheirich Gyula
Nyergesújfalu
Szabadságdomb 28.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MI AZ OLCSÓBB?

A múlt esztendő egyik ködös-borús decemberi délelőttjén elballagtam a postahivatalba, és rózsaszínű postautalványon feladtam egy negyedévi előfizetési díjat a Népszabadságra.

Negyvenöt kemény forinttól megszabadulva, lelkemben elégedett örömmel tértem haza. Otthon jó anyám elém tartotta a január hónapra előre kifi-

zetett 15 forintról szóló nyugtát. Feltárcsáztam a Postaigazgatóság Hírlaposztályát, és elrebegtem a kétszeri kifizetés esetét.

– Majd jóváírjuk áprilisra, kedves hölgyem – nyugtattak meg.

Ám március végén az történt, hogy a kézbesítő reklamáló levelet küldött: amennyiben nem fizetjük ki az áprilisi előfizetési díjat, nem hozza az újságot.

Nyomban telefonhoz ültem. A Hírlaposztálynak elmondtam az újabb fejleményt.

– Tessék még ma kifizetni az áprilisi díjat – közölték –, ellenkező esetben nem kap lapot. Jóváírni most nem tudunk, nem érünk rá, s különben is a kartonon csak háromhavi befizetés szerepel, a negyedik hónapról semmi nyom.

Ezek után úgy vélem: jobban jövök ki, ha minden nap veszek egy újságot... Mert ha naponta odatelefonálok a postahivatal illetékes osztályára, hogy adják vissza a tizenöt forintomat, az sokkal többe kerül.

G. J.

HALLOTTUNK EGY VICCET

Mr. Smith találkozik Mr. Brown-nal a Cityben:

— Tudja, hogy mi a legújabb angol szólásmondás?

— ??

— „Itt van a kupa elásva!"

MI LENNE, HA EZ IS VOLNA?

A HUMOR NAPJA

SZÖRNYŰ SORSOK

Sziszüphosz
Követ görget, mindig visszahull...

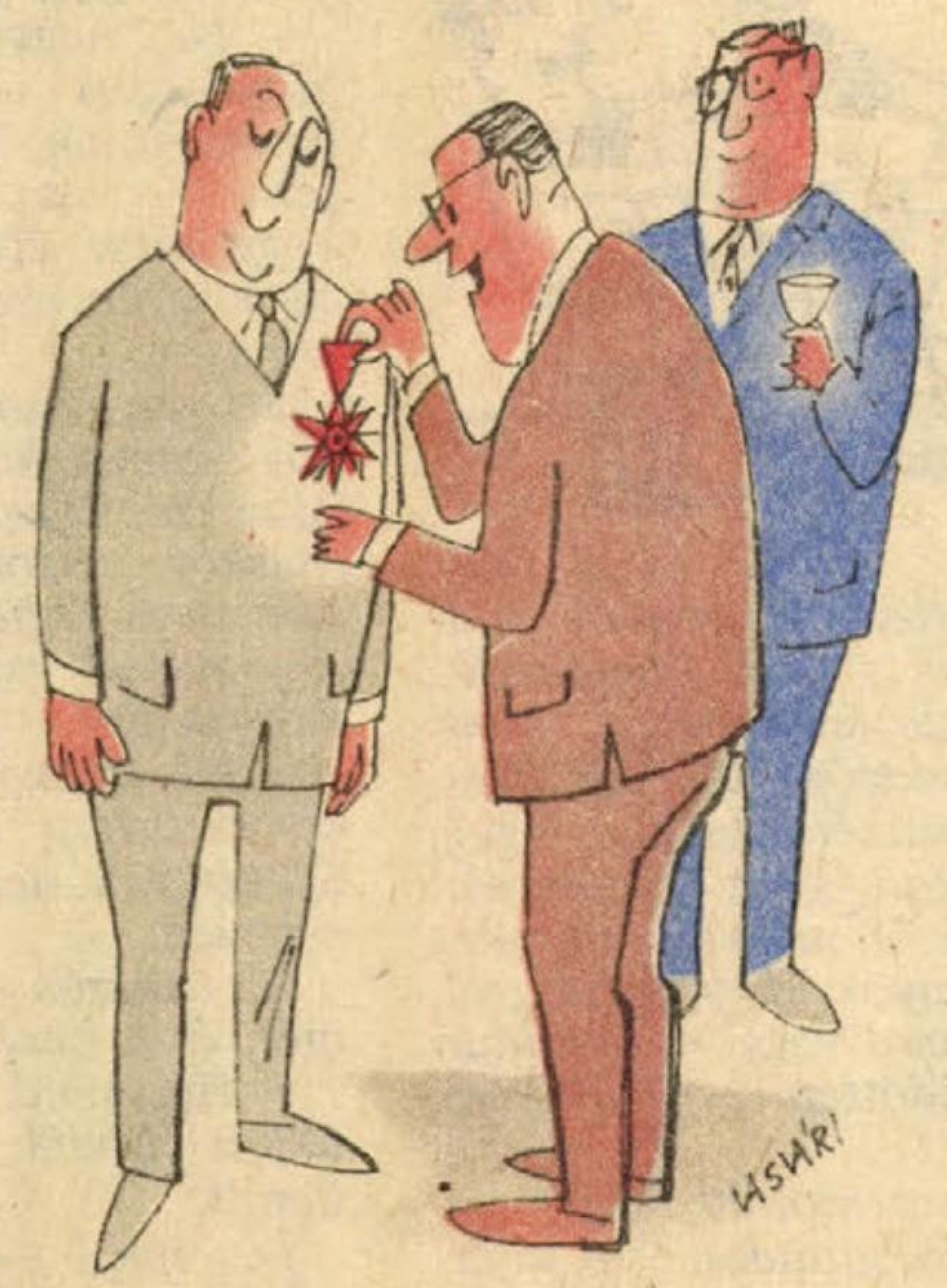

Prométheusz
Ellopta a tüzet, keselyük vájják a máját.

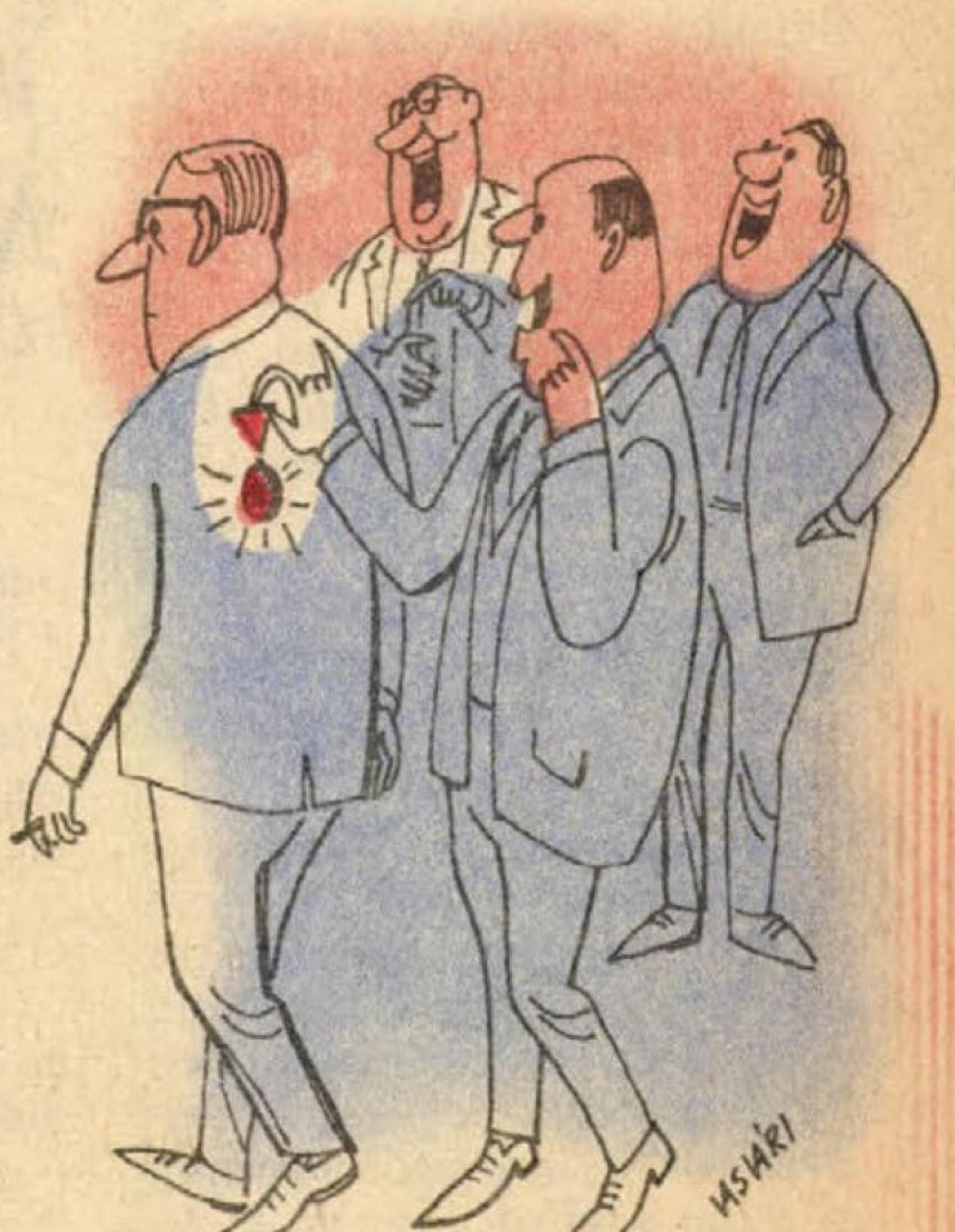

Humorista
Mindennap ki kell találnia valami vidámat.

KITÜNTETÉSEK A HUMOR NAPJA ALKALMÁBÓL

– ... egész élete marháskodásaiért...

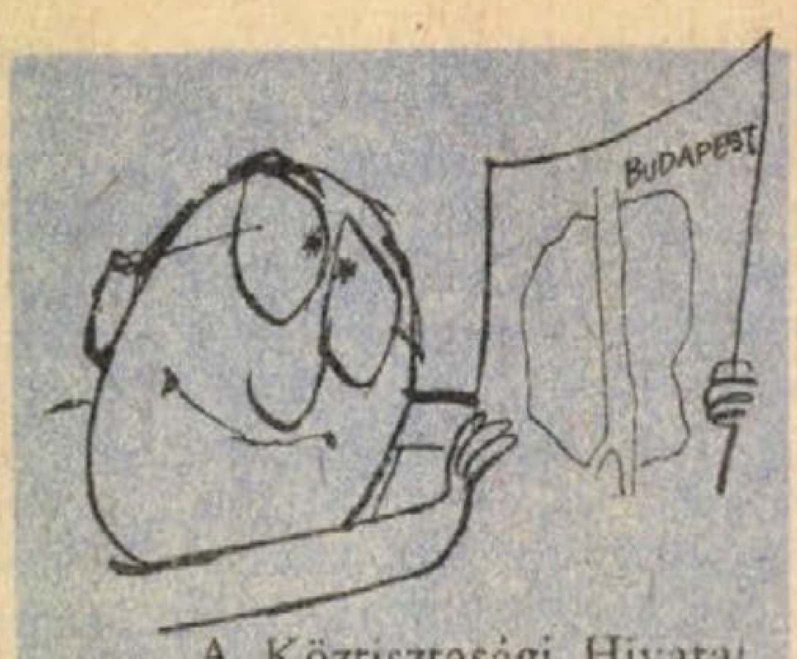
Hahaha!!!...

A HUMOR MESTEREI

Akiken minden évben nevetünk

– Várható időjárás holnap estig...

– A Köztisztasági Hivatal felkészült a télre!

– Elegendő sör lesz a nyaron...

– Jobb lesz a cigaretta...

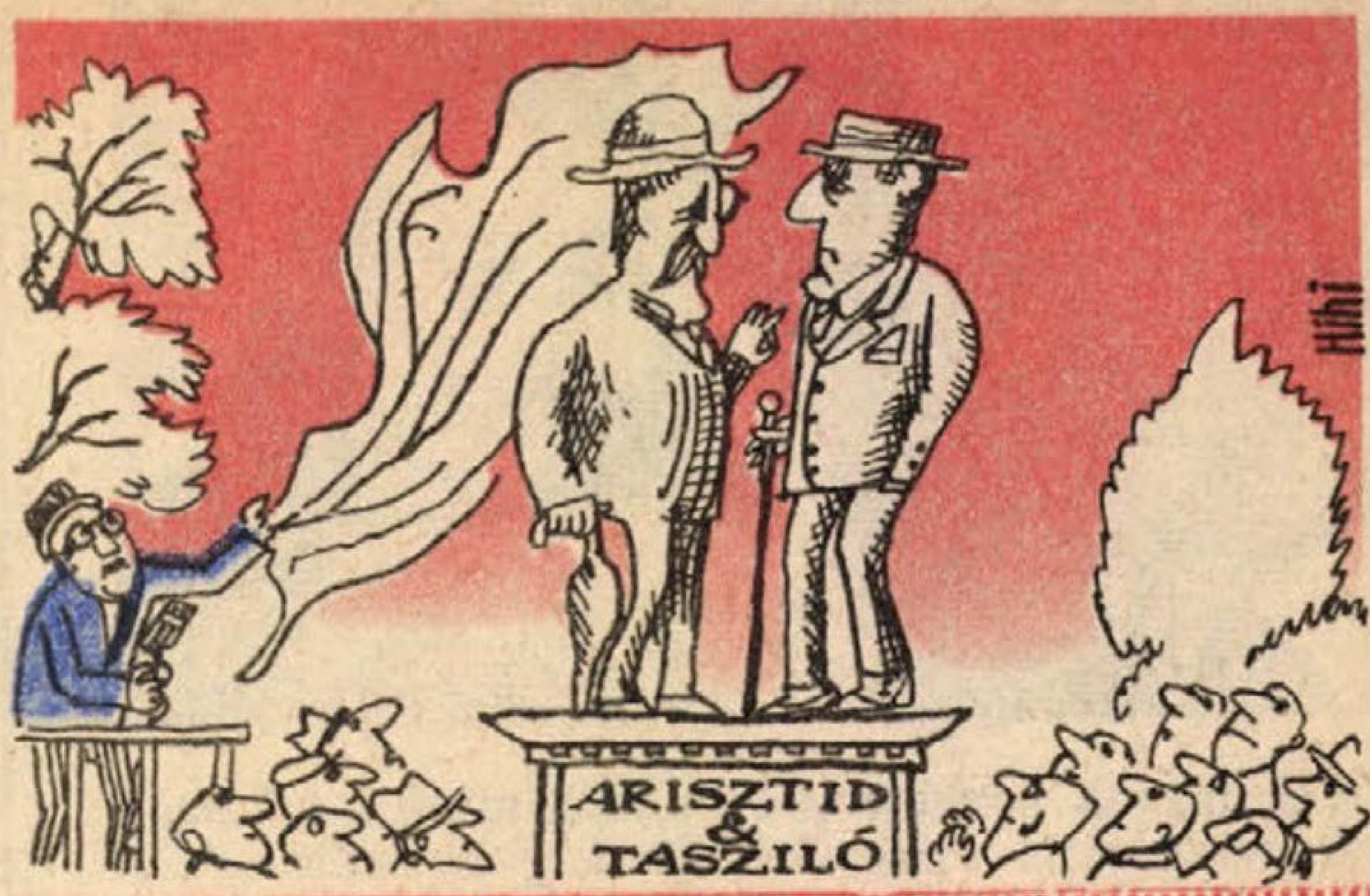

– Nyugodjon meg, most már jó lesz a tévé-készüléke...

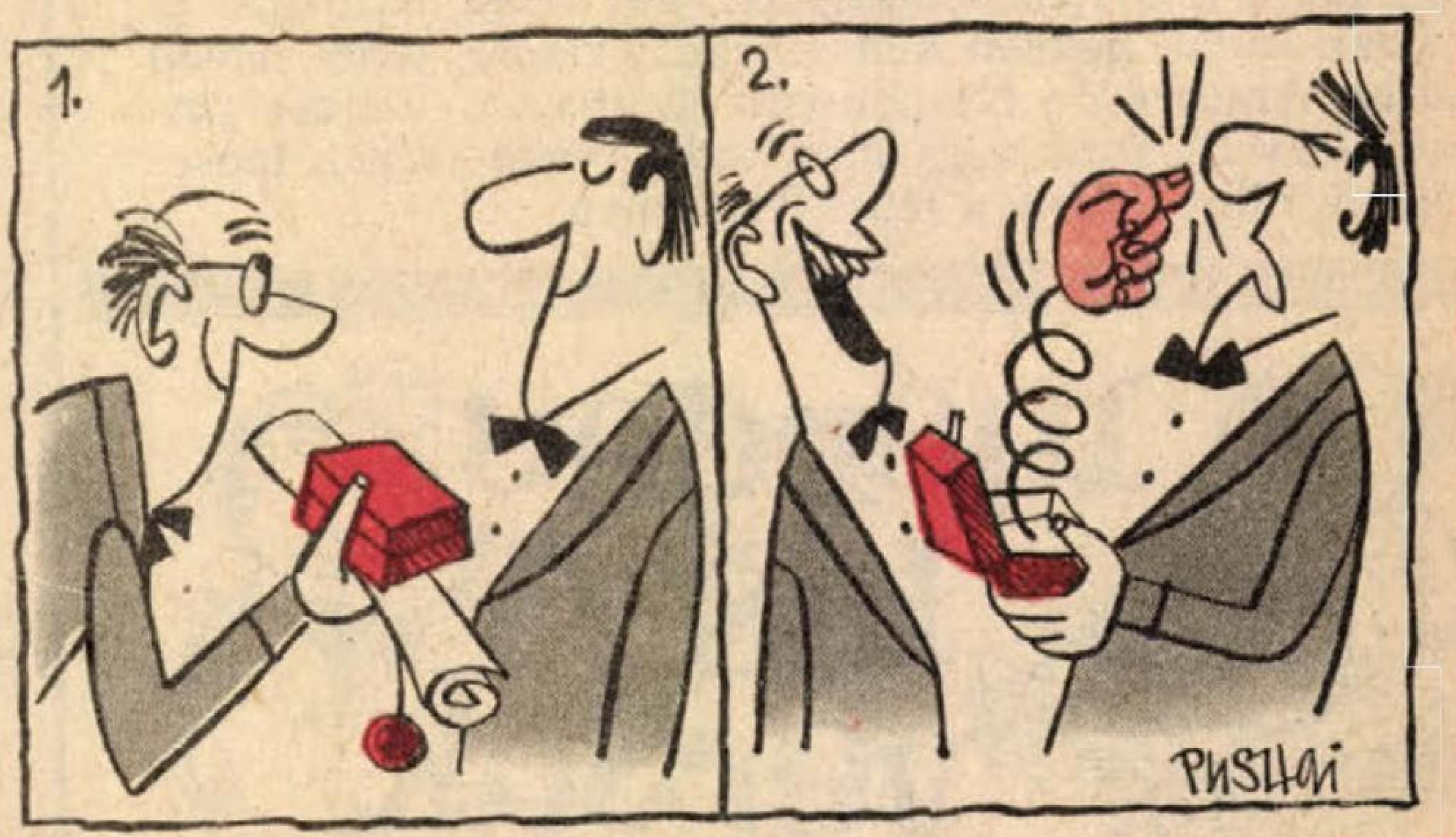

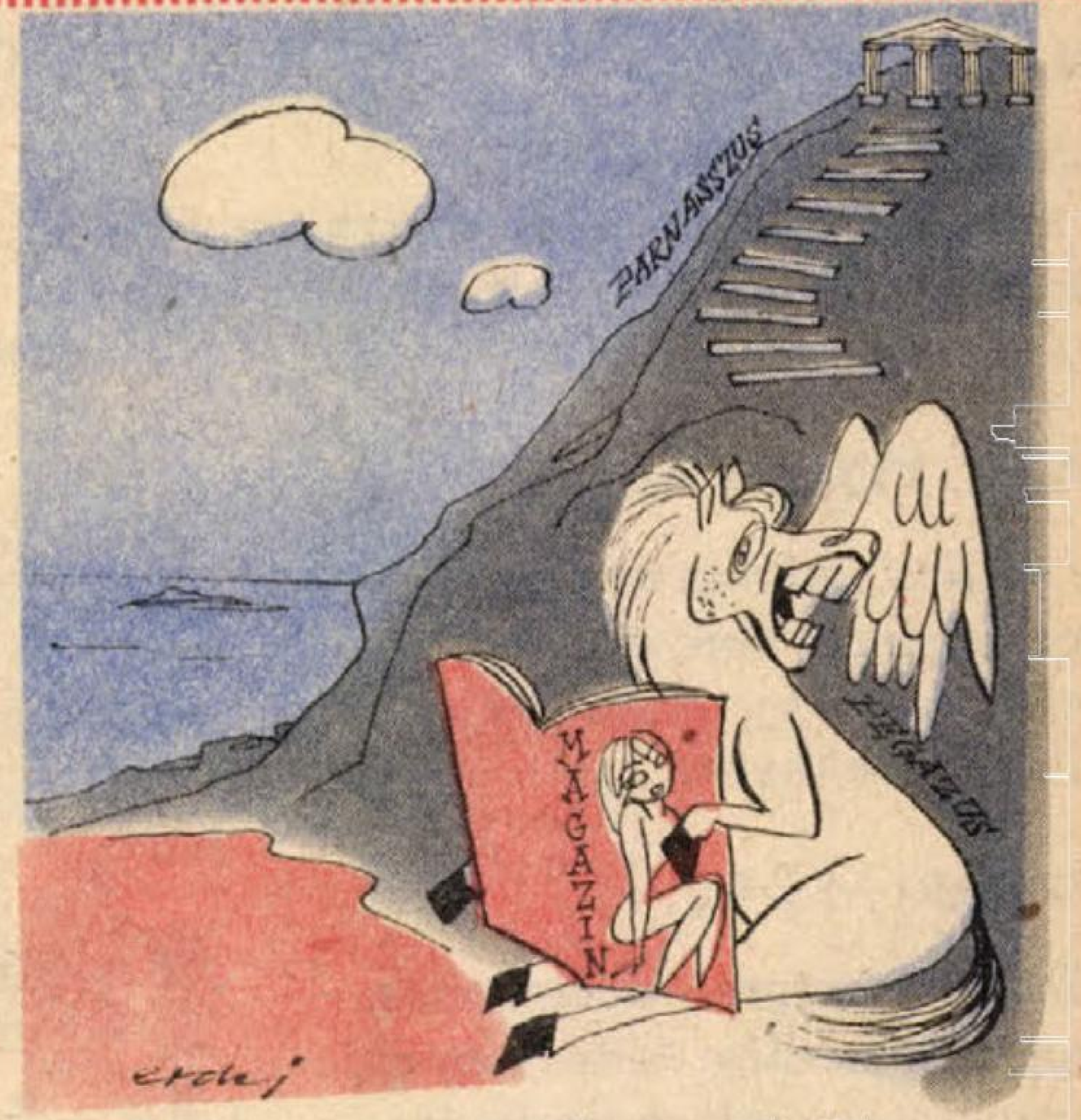
– ...és majd a gólképes csatársorunk...

EMLÉKMŰ-LELEPLEZÉS

EGY KIS MEGLEPETÉS

– Végre egy nap, amikor nem kell hegyet másznom.

HUMOR-RAZZIA

– Mondjon egy viccet!

RÁDIÓRIPORT

...a külföldi vendégekkel.

A NEMZETKÖZI HUMORISTA KONGRESSZUS MEGNYITÓJA

HOGYAN KELL PELÉT ŐRIZNI?

Mivel hazánk közvéleményét még mindig változatlanul foglalkoztatja a nagy kérdés: hogyan tudjuk Pelét őrizni a brazil–magyar mérkőzésen? – helyes lenne tanácsért fordulni Pelé újdonsült feleségéhez, született Rosemary dos Reis Cholbyhoz, aki talán Barótinál is jobban tudja, hogyan kell vigyázni Pelére, teljes nevén Edson Arantes do Nascimento sporttársra. Kérdés persze, hogy Mészöly vagy más, tud-e olyan szépen mosolyogni, mint Peléné a fenti fényképen.

MI AZ IGAZSÁG!

Igazság az, ha valakinek
— mindegy, hogy kicsinek vagy nagynak —
rokonok, cimborák, kebelbeliek
önérdekből igazat adnak.

BÁBEL TORNYA

Le kellett omlania egykor,
mert egymást nem értettük?
Kezdjük el újra. Majd jön egy kor,
mikor felépíthetjük.

UDVARIASSÁG

Döntsük el végre: ravaszkodás,
vagy jellemszülte kedvesség ez?
Avagy talán csak ragaszkodás
a bevált kényelmetlenséghez?

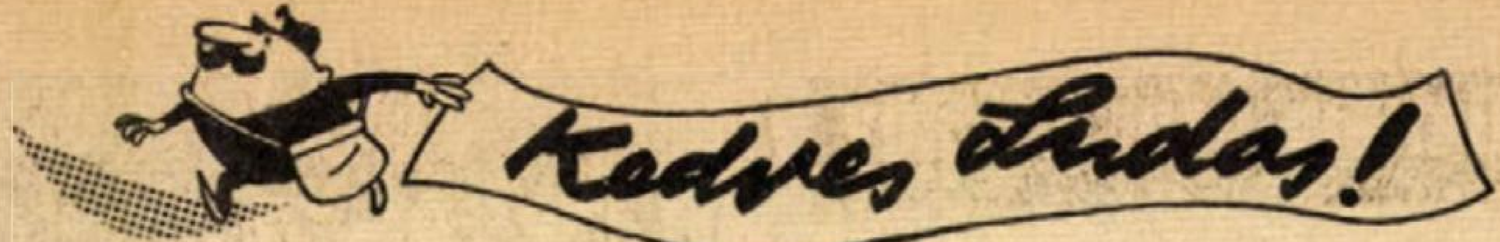
NÉZZÜK CSAK!

Ki szelet vet, vihart arat?
Higgyék el ezt a szamarak.
Hisz mindig más vetett szelet
s a vihart más szenvedte meg!

Török Rezső

Valaki már megint újított! Ennek az újításnak eredményeként a Salvus-üvegek nagy részét olyan selejt parafadarabkákkal dugaszolja el a töltővállalat, amelyeket nem hosszanti tengelyük irányában, hanem keresztben préselnek bele az üveg szájába. Kihúzni is nehéz ezt a szörnydugót, de visszatenni már

semmiképp sem lehet, pedig a fogyasztók zöme aligha issza meg egy hajtásra a liternyi gyógyvizet. Nem volna célszerű ebben a kivételes esetben elvetni az újat, és merészen visszatérni a régi, konzervatív, dugó alakú dugókhoz?

K. A.
Budapest

Nézegetem a Ludasban a „Mi az, maguk visszajöttek?" aláírású (madárfészekben ülő, meztelen nőt ábrázoló) rajzot – és sehogyan sem értem.

Kedves Ludas! Önök rejtvény rovatot indítottak!! De akkor miért nem írják oda, hogy a megfejtéseket hova és meddig kell beküldeni?

B. Z.
Sopron

A „Kedves Ludas"-ban az egyik olvasó észrevételezte, hogy az általános iskolák hatodik osztálya számára készült földrajzkönyv szerint Hollandia fővárosa Hága és nem Amszterdam. A könyv írása, szerkesztése során a helyes állásfoglalás számunkra is problémát jelentett. (Ha holland állampolgárokat kérdezünk meg – gyakorlatban tapasztaltuk –, tőlük is eltérő válaszokat kapunk.) Ennek az alábbi okai vannak:

1. A kormányszékhely és a főváros fogalmi megkülönböztetésének nálunk nincs olyan államjogi, illetve államigazgatási alapja, mint Hollandiában. (E megkülönböztetés ugyanis ott arra épül, hogy ugyanabban vagy különböző városokban székelnek az államfő, a parlament, a kormányhivatalok.) Így, ha tankönyvünk e két változatot közölné, csak zavarná a tanulókat, mert a két fogalom közötti különbség lényegét nem értenék.

2. Fentiek alapján mondhatjuk tehát, hogy Amszterdam csak Hollandia „névleges fővárosa" (a külföldi irodalomban többnyire így is található), „funkcionális fővárosa" Hága. Emellett a tankönyv végén levő táblázatban is *egy várost* kívántunk megjelölni, mert következetes törekvésünk, hogy elkerüljük a tankönyv és a térkép közötti

ellentmondásokat, a térkép pedig Hágát jelöli meg fővárosként.

3. A problémát a térképet készítő Kartográfiai Vállalattal is megbeszéltük. Ha a vázolt okokra való tekintettel a térképen változtatást hajtanak végre, tankönyvünkben is végrehajtjuk a szükséges javítást.

Dr. Sólyom Károly
főszerkesztő
Tankönyvkiadó V.

Hallottam egy viccet, megírom, „hátha valaki nem ismeri".

Földrajzórán a tanár be akarja bizonyítani egy nehézfejű lurkónak, hogy a Föld gömbölyű.

– Ha egy hajó elindul a kikötőből a tengerre, minél jobban távolodik a parttól, annál kevesebb látszik belőle, utoljára már csak a kéménye

látható. Nos, mit gondolsz, mi a jelenség oka? – kérdezi a tanár.

Rövid gondolkodás után a diák diadalmasan így felel:

– Léket kapott a hajó!

P. Gy.
Bp. VII., Kertész u.

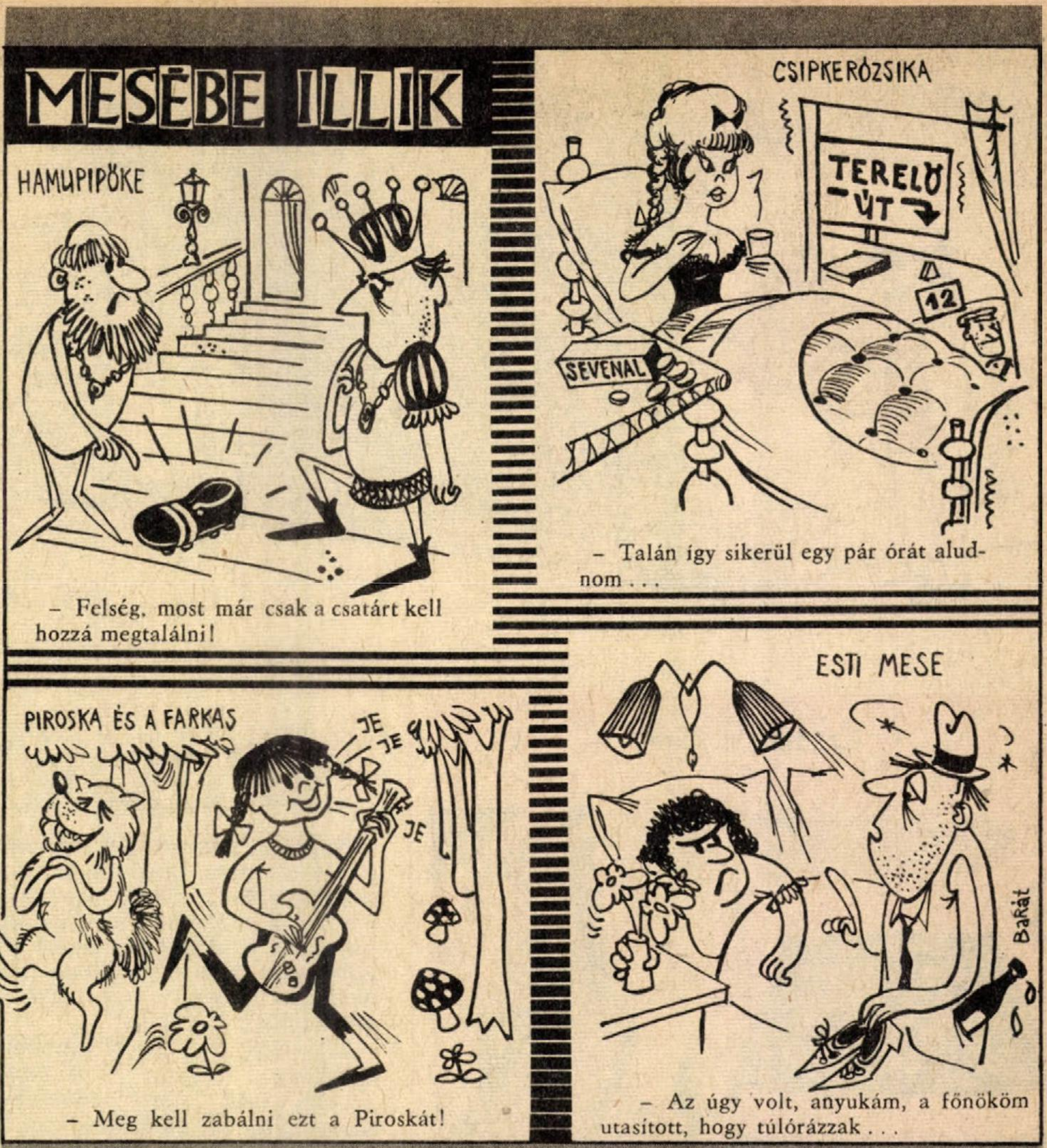
Bokáig nem érő ügy

Régi igazság, hogy gyakran a legegyszerűbb megoldásra a legnehezebb rátalálni. Amióta olvastam a Ludasban, hogy azért nincs elegendő színválaszték cipőkrémben, mert nem gyártanak kellő mennyiségű tubust, és mert a cipőkrémes doboz kallantyúját is csak kétféle színben készítik — vártam, hogyan oldják fel az illetékesek ezt a nem túl nagy, de cipőápolás szempontjából alapvető ellentmondást. Megvallom, néhány megoldásféle nekem is eszembe jutott, de éppen az utóbbi napok eseményei bizonyították, hogy rossz úton indultam el, kisszerűen, bokán alulról szemléltem az ügyet. Mert például az jutott eszembe, hogy meg kell vizsgálni, miért nem gyártanak többféle kallantyút és elegendő tubust, és ha anyagi oka van, intézkedni kell, mivel — különösen a kallantyú esetében — nyilván nincs szükség milliós, de még több száz éves beruházásokra sem. Ha pedig a munkaszervezéssel van baj, azon kell segíteni.

Egy napokban érkezett hír azonban közli, hogy az ősszel újfajta cipőkrém gyártását kezdik meg, amelynek dobozán már nem lesz kallantyú, fedele nyomásra felpattan, akárcsak a régi zsebóráké. Újtípusú Bagarolos tubus is lesz: erre vékony műanyagszivacsot erősítenek és ezzel kenhető fel a paszta. S így, míg belemerültem a kallantyú-termelés apró részletkérdésébe, kiderült, hogy a megoldás sokkal egyszerűbb és mégis nagyvonalúbb: ha nincs elegendő kallantyú, újfajta krém tervezésével kell hozzáfogni a hiba megszüntetéséhez, majd újfajta dobozt kell tervezni, végül mindehhez újfajta árat is. Ha pedig nincs kellő mennyiségű egyszerű tubus, komplikáltabb tubus gyártásához kell hozzáfogni.

Nem árt tanulni ebből. Otthon letört a kilincs — most megyek a tanácshoz. De nem a kilincs kijavítását kérem, hanem legalább új ajtót. Sőt: új lakást. Kerül, amibe kerül. Nekik.

Földi Iván

– Felség, most már csak a csatárt kell hozzá megtalálni!

– Talán így sikerül egy pár órát aludnom . . .

– Meg kell zabálni ezt a Piroskát!

– Az úgy volt, anyukám, a főnököm utasított, hogy túlórázzak . . .

Barát József rajzai

Hallgatjuk a mesét

Csak tátom a számat, a fülem meg tövig nyitva van, úgy hallgatom én is, meg a többiek is, amit ez a nő beszél a másik nőnek:

– . . . és akkor, a professzort a lánya szeme láttára lelőtték mérgezett golyóval . . .

– Juj! – mondja az ugyancsak figyelmesen hallgató másik nő.

– . . . de bizony, a lányt meg azonnal belökték az oroszlányketrecbe . . .

– Hátborzongató – suttogom, s előttem-mögöttem is éppúgy hüledeznek, forró leheletük körbesüti a nyakamat, hátborzongató . . .

– . . . igen ám, de az oroszlányt valamikor a lány fogta lasszóval s igen jól bánt vele, és csak nézett rá barátságosan . . .

Valaki kétkedve dörmögi: oroszlánt lasszóval fogni?

– Ugyan, hallgasson már – orrontok rá –, én már itt voltam az elején, villamos lasszó volt . . .

– . . . közben a fijú, egy centire a krokodilus szájátú . . .

– Melyik fiú? – kotyog közbe a partnernő.

– Balga szűz, hát a lány fiúja – vélekedem, de ő csak mondja tovább.

– . . . hát a fijú, a lány fijúja, nem az a másik fijú . . .

– Na, ugye megmondtam – forgatom diadallal a szememet.

– . . . szájátú, kiugrott a partra, ahol egy tízméteres óriás kígyó . . .

Hátborzongató, hunyom be a

szemem, egy ilyen óriás kígyónak két-három fijú meg se kotytyan, előttem-mögöttem is behunyják és hörgik: hátborzongató . . .

– . . . bevert, de döglötten, mert napszúrást kapott, úgy hogy azt hitte, már megmenekült, mikor hajja – föl a kezekkel!

Olyan élethűen mondja a nő, hogy önkéntelenül fölteszem a kezem. Most mi lesz?

– Ott állt a kémbanda, mind rászegezte a puskát . . .

A barátnő a szívébez kap, aléltan pityegi: – ooooh – időközben ő is nagyon megszerette a fiút . . .

– . . . azonnal nekik ugrott . . .

– Az ördögbe is, bátor legény, ahelyett, hogy föltette volna a kezét . . .

– . . . de már lőttek is!

– Rettenetes, ha mérgezettek a golyók, már vége is, hátborzongató!

– Hátborzongató! Igenis, hátborzongató – ismétlik velem együtt a többiek. – Maguk itt tévé-filmet mesélnek, ahelyett, hogy kiszolgálnák az embert! És egy elszánt kövér intrikusné máris követelően felszólítja a zöldséges bolt kiszolgálóját . . .

– Két kiló krumplit, zacskóst, egy üveg uborkát . . .

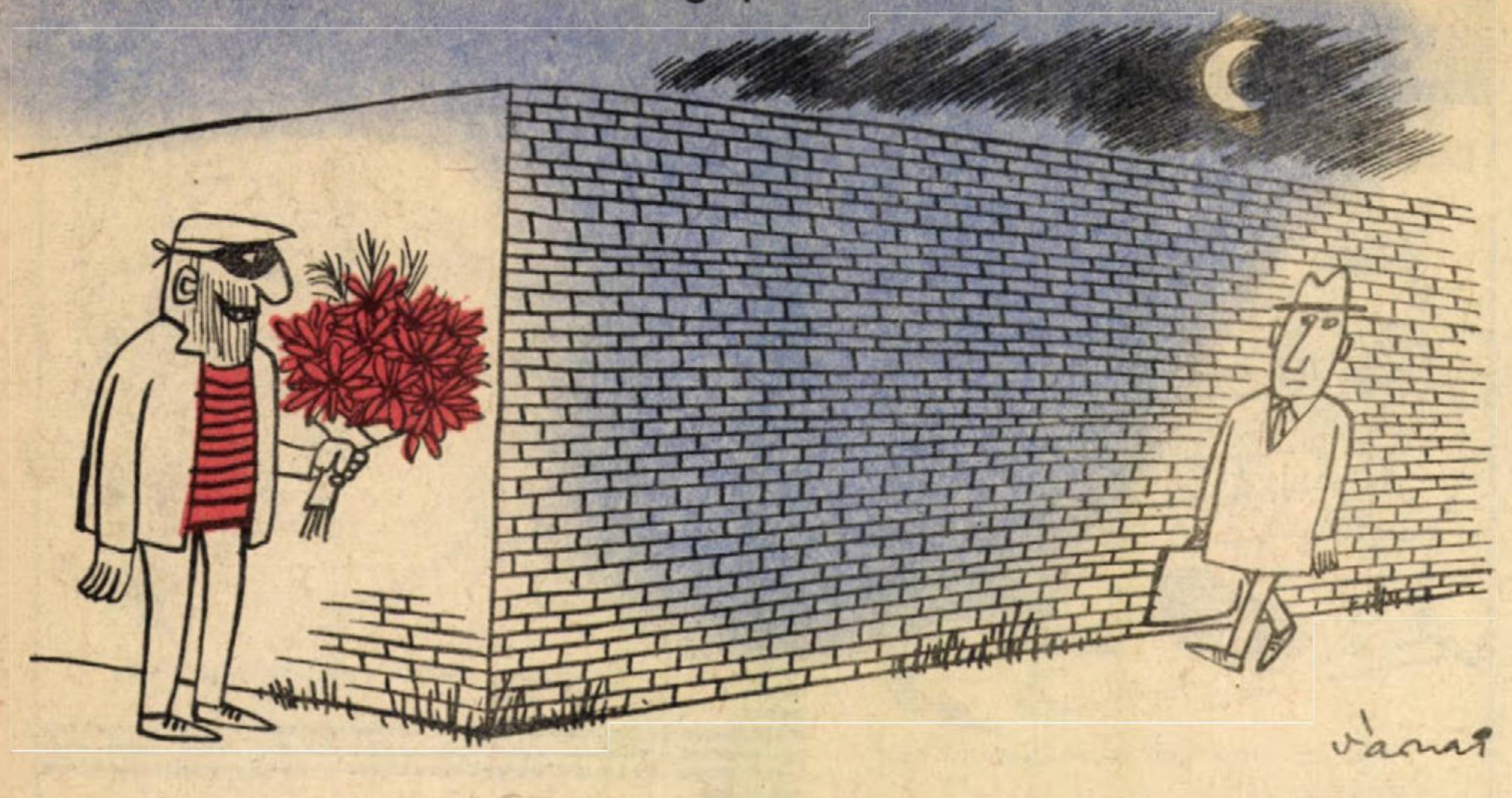
Nekem is kell fél kiló alma, de ha most abbahagyja, hát . . . hát . . . megmenekültem – és a fiú is . . .

– . . . lekaszabolta őket, és a tisztáson már várta őt a lány, akit közbe az oroszlány kiengedett a ketrecbű . . .

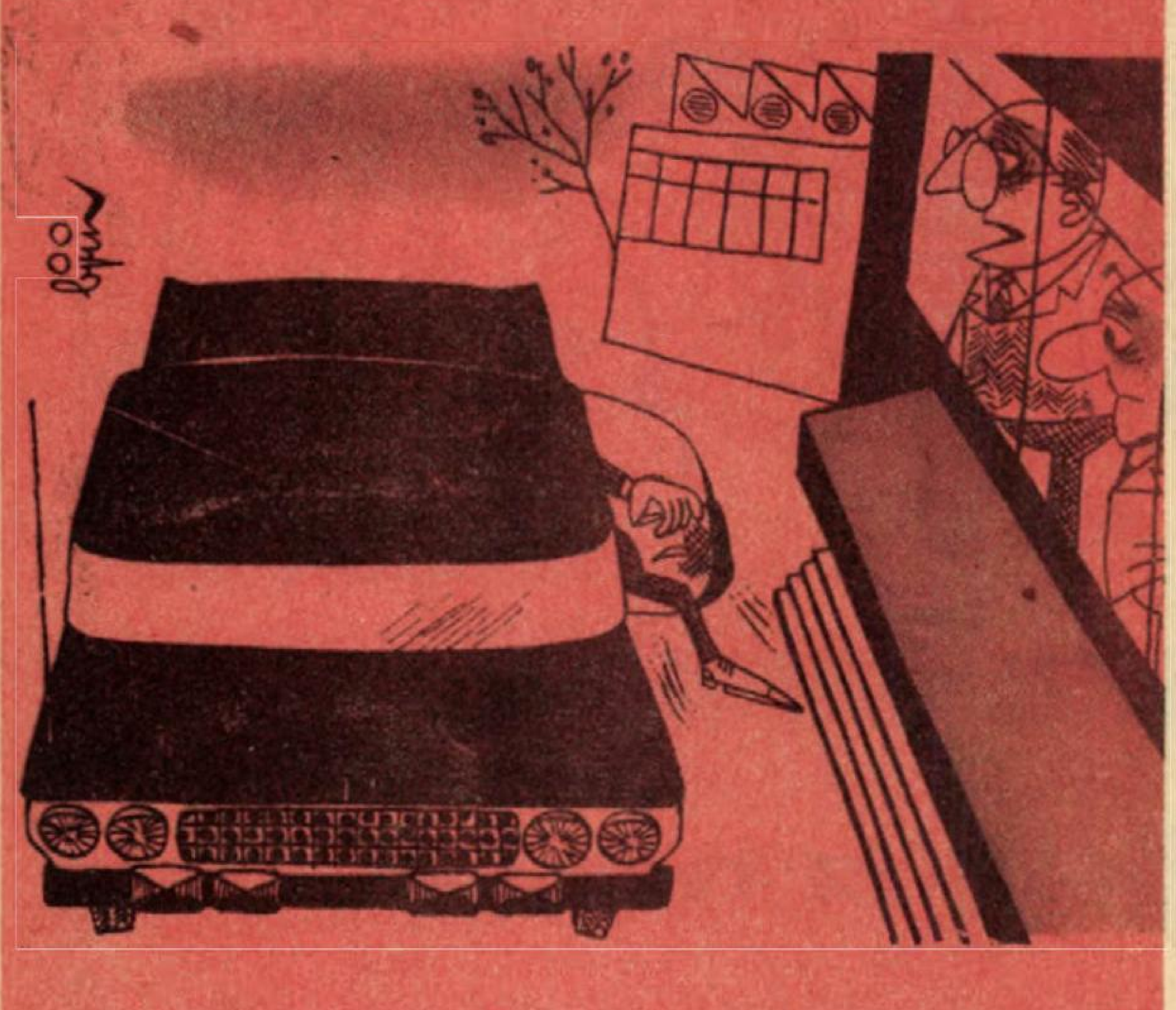
Nagy S. József

Várnai György rajza

Meglepetés

Érkezik a főnök

– Ajjaj, megint bal lábbal száll ki...

Elvégeztetett

NÉPSZERŰSÉG

Nagyon tetszett nekem Sajdik barátom rajza, amelyen a művész a népszerűség titkát boncolgatta, s arra az eredményre jutott, hogy nincs az a világhírű tudós vagy költő, aki népszerűségben felvehetné a versenyt azzal, aki „kávét darált a tévében".

Már csak azért is szeretném kiegészíteni Sajdik kutatásának eredményeit, mert jómagam is már régóta azt az álláspontot képviselem, hogy aki hírnévre törekszik, annak nem szabad megelégednie valamilyen orvosi, atomfizikai vagy ismeretelméleti felfedezéssel, hanem valami közérthetőbb cselekedetet kell elkövetnie. Mert nézzük csak meg közelebbről, kik a hírneves emberek. Csak néhány példa:

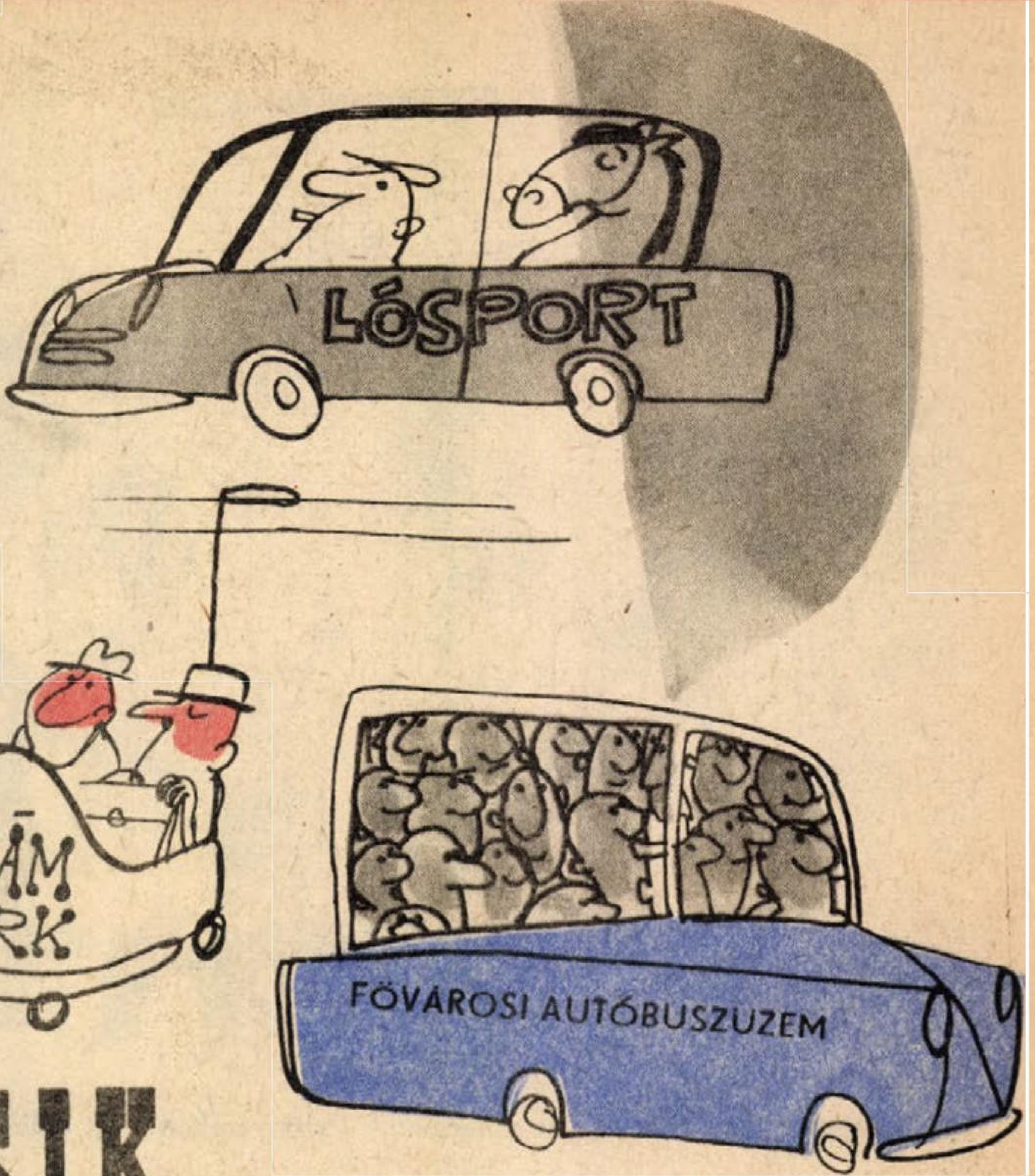
Hazalátogató disszidens, akinek Minnesotában savanyúcukorüzeme van.
Gázoló színész.
Ligeti galeri vezetője.
Aki ellopta a Rimet-kupát.
Megtért fasiszta.
Uszító szenátor.
Hörgő táncdalénekes.
Krimi-főszereplő.
Felháborító erkölcsbotrány szereplője.
A környék garázda réme.
Külföldi abszurd-drámaíró.
Az éjszaka császára.

Bármennyire szomorú is, az ilyen emberek nevét jobban ismerik, mint például a nagy tudósét, doktor ... izé ... pillanat ... most nem jut eszembe a neve.

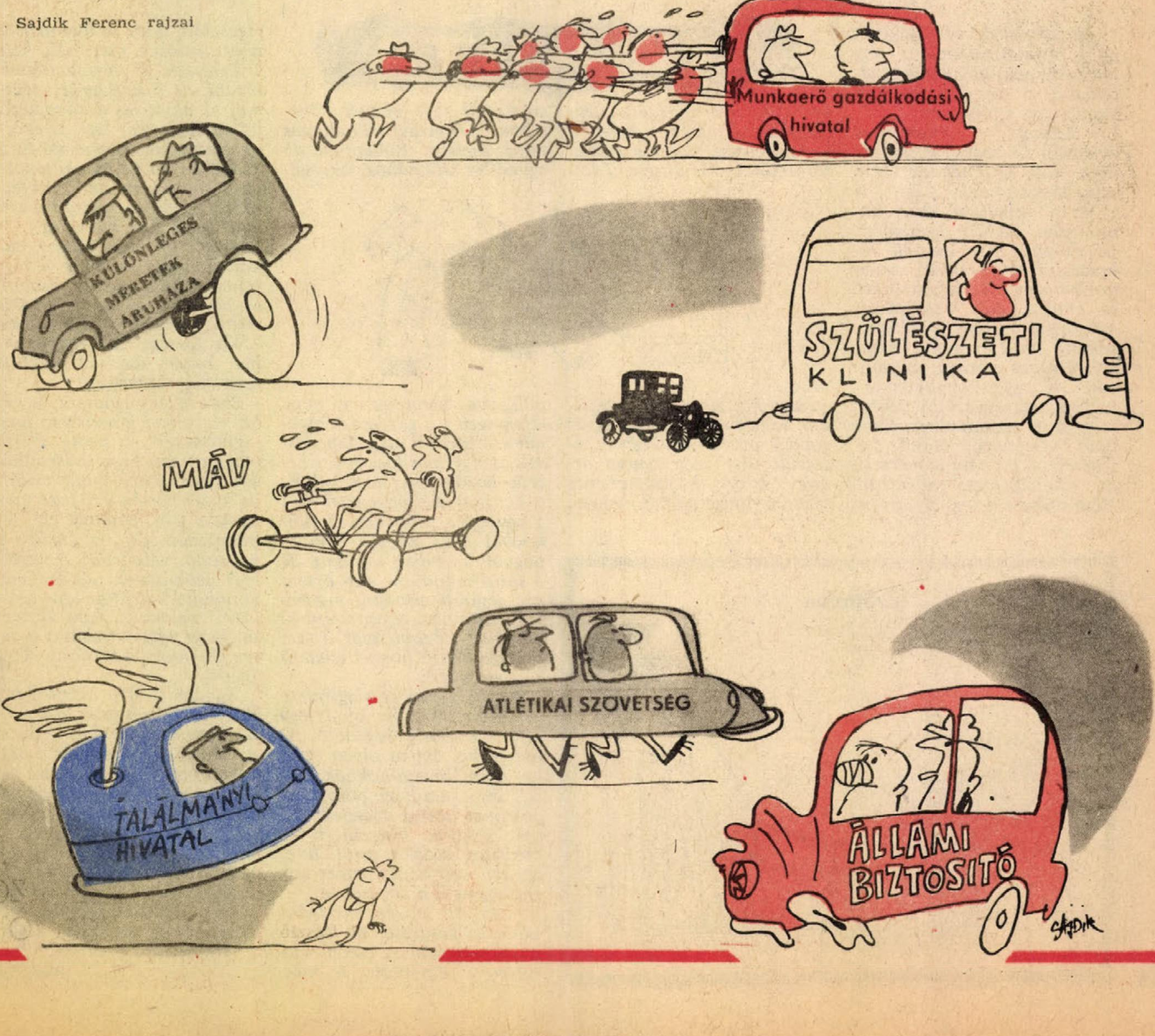
Feleki László

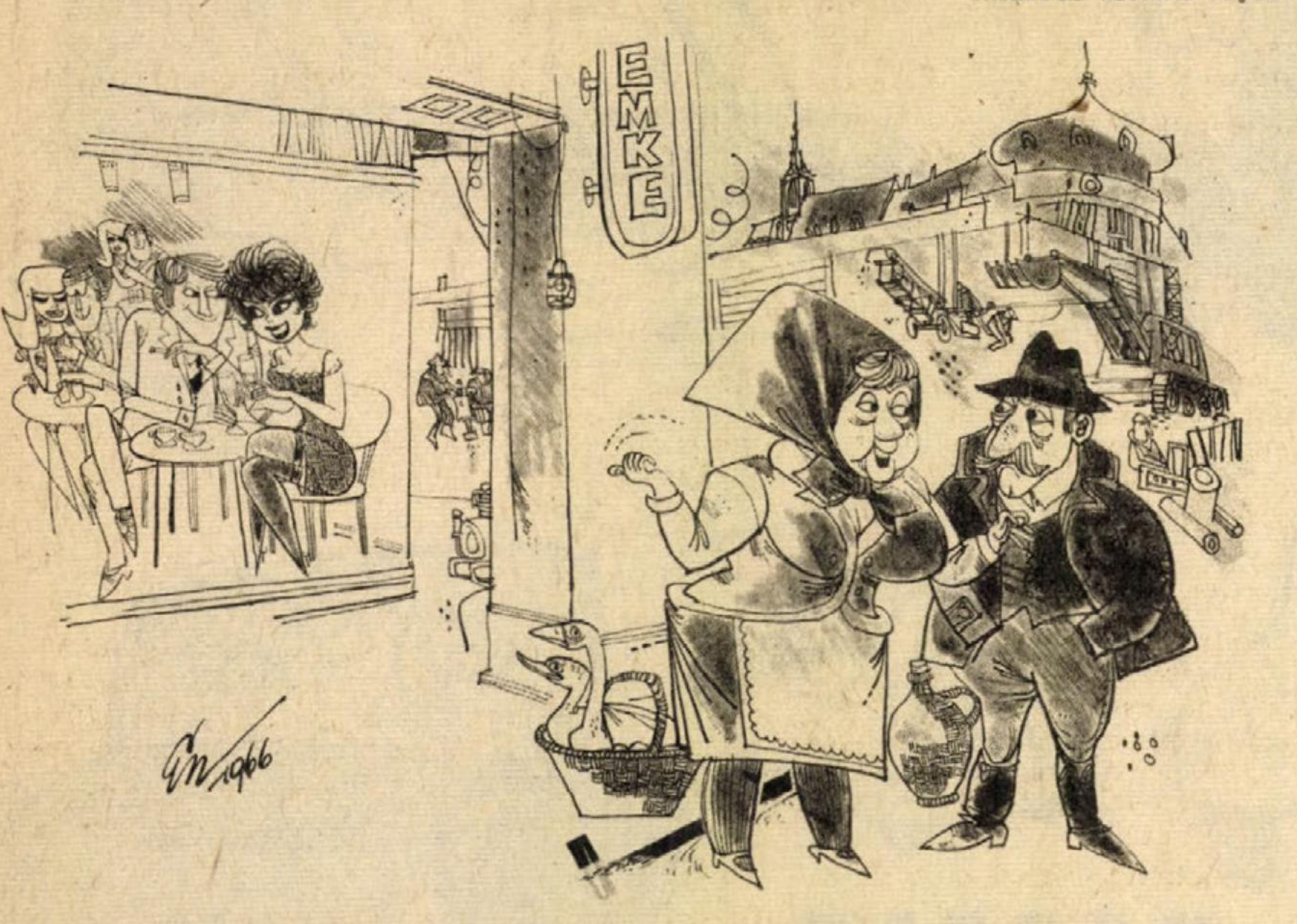
VÁLLALATI KOCSIK

Sajdik Ferenc rajzai

Munkaerőtoborzás

Endrődi István rajza

– Ügyes lány a Manci, már a harmadik Pestre szakadt fiút csábítja vissza a falunkba.

Michel

Történetünk hőse, Michel,
Sima szürke ruhát visel,
Ritkás, peckes bajszot hord
S finom, kecses, hegyes orrt.
Mint nevéből gyanítható,
Francia, sőt Párizs-lakó,
Rangja semmi, címe gyér,
Michel csak egy kisegér.

Bár csak egér, tudja bölcsön,
Sok-sok szépség van a Földön,
S különleges érzékkel
Mindent kellőn értékel.
Nemcsak sajtot enni szeret,
Imádja a művészetet
S amikor csak épp lehet,
Falja a szép képeket.

Egy nap Michel felöltözött
S a Louvre-ba átköltözött,
Mert ott vannak festmények,
Miket sorra megnézhet.
S mivel Michel modern gyerek
S tétlen lenni sosem szeret,
Első éjjel átrágta
Mona Lisát ábsztráktra.

Brand István

AZ AKTA

A színészek és újságírók törzsasztalánál a régi jótékony célú előadásokra terelődött a beszélgetés. Peti Sándor így emlékezett:

– Bizony, a harmincas években se szeri, se száma nem volt a jótékony célú színielőadásoknak. Én is gyakran vállaltam ilyen honorárium nélküli szereplést. Legtöbbször egy osztrák főhercegnő nevét viselő szanatórium-egyesület jelentkezett, és amikor már harmadszor játszottam ingyen az előadásukon, megjegyeztem, hogy ez így nincs rendjén, magammal is „jótékonykodnom" kellene. Az egyesület titkára megígérte: amennyiben kívánom, viszonozni tudják fellépésemet, ha nem is pénzzel, de szanatóriumi ellátással. Nem voltam beteg, de anyám gyengélkedett, és ezért megállapodtunk abban, hogy ő fogja igénybe venni a szanatóriumot. Így is történt. Édesanyám két ízben volt üdülésen, remek kosztot kapott, és gondos orvosi kezelésben részesült. Egy szép napon azután nagy meglepetésemre számlát prezentáltak nekem, amelyben 3256 pengőt követeltek, mégpedig végrehajtás terhe mellett. Rohantam az egyesület titkárához, aki sajnálkozva jelentette ki, hogy elfelejtették a gazdasági hivatalt értesíteni a megállapodásról, az ügy már kicsúszott kezeik közül, akta lett belőle, a kerületi elöljáróságnál van a követelés, próbáljak az elöljáróval beszélni. Az elöljáró nagyon kedvesen fogadott, de – mint mondta – már ő sem tud semmit csinálni, menjek le az iktatóba, kerestessem ki az aktát, nézzem meg a számot, és kérjek hosszú lejáratú részletfizetést.

Megkerestem az alagsorban az iktatóhivatalt, ahol egy idős tisztviselő fogadott. Az ősz ember éppen olyan szürke, poros hivatalnoknak tűnt fel, mint amilyen porosak a polcokat borító dossziék voltak. Rögtön megismert, és áradozni kezdett arról, hogy milyen sok derűs percet szereztem neki a kabaréban.

– Mivel lehetek szolgálatára! – kérdezte, és én elmondtam neki az esetet. Mosolyogva legyintett, és megvigasztalt, hogy az ügy már el is van intézve, mert neki kell a keresetet a végrehajtónak kiadni, de ő egyszerűen széttépi az aktát. És a következő pillanatban már meg is akarta semmisíteni a szanatórium keresetét. Én ijedten tiltakoztam, mondván, nem kergethetem őt törvénysértésbe, valami mást kell kieszelni.

– Hát jó – mondta –, akkor eldugom az aktát a régi iratok közé. Lássa, itt vannak a lerakott, elévült 1912-es iratok – mutatott egy polcra. – Ide teszem, és nyugodt lehet, innen soha az életben nem fog előkerülni!

Ebbe belenyugodtam, és hálás szavakkal köszöntem meg „szívességét", ő pedig elsírta bánatát, azt, hogy huszonhét éve van a poros akták között, de közel három évtizede még egyszer sem léptették elő. Elbúcsúztam tőle, és amikor a folyosón véletlenül a szívélyes elöljáróval találkoztam, elmondtam neki az idős tisztviselő panaszát. Arra kértem őt, hogy tegyen valamit a derék aktamoly érdekében. Megígérte...

Két hét múlva megtudtam, hogy az öreget jobb beosztásba helyezték, és más vette át az aktatemetőt. Ezt az a végrehajtó mesélte el nekem, aki a 3256 pengőt jött lefoglalni nálam. Egy munkavágytól duzzadó fiatalember került az öreg helyére, aki rendet csinált a régi akták között, az 1912-es iratok között megtalálta a „véletlenül" odakerült keresetet, és nyomban kiadta a végrehajtási osztálynak.

(palásti)

Erőpróba

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MESE A ZÖLD DISZNÓRÓL...

Midőn kislányom megszületett, azt hittem, hogy minimum két-három év is beletelik, amíg valamit segíteni tud nekem. Arra gondoltam ugyanis, hogy ha eljön az ideje, talpraesett gyerekszájakat fog mondani, amiket majd én jó pénzért megírok az újságba.

Azonban tévedtem. Piciny gyermekem már most, alig tizenegy hónapos korában úgyszólván futószalagon szállítja a témákat. Az ipar és a kereskedelem számomra eddig teljesen ismeretlen területeinek a hiányosságairól szerzek tudomást az ő révén.

A múltkor például keserűen ostoroztam e lap hasábjain a hazai csörgőtermelés egyik sajnálatos árnyoldalát, hogy az új csörgőről sehogy se lehet tisztességesen lemosni a csúnya lila árát. Most viszont pont fordítva történt a móka. Vettünk a gyereknek egy szemrevaló zöld gumimalacot piros táskával a kezében. Nos, a disznó alig egyhetes használat után kezdi elveszíteni a színét, méghozzá ujjnyi darabokban, attól függően, hogy melyik részét veszi a szájába csemetém. Egyszóval hasznavehetetlen szegény Röfi.

Mi ebből a tanulság? Nem elég, ha egy gumimalac jól fest, őt is jól kell festeni!

(d—th)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi a hódítás titka?

Nem tudom. Egyszerűen képtelen vagyok rájönni, hogy mit esznek rajtam a nők.

D. F.

Napóleon, e kérdés egyik ismert szakértője szerint a legfontosabb az erő, a báj, a bátorság, a szellemesség, a jóság, a lendület, a tevékenység, a szépség és a dicsőség. Sajnos, ezt a véleményt addig nem tudom elfogadni, amíg nem ismerem Mária Lujza álláspontját.

F. L.

A férfias megjelenés, nemes szív, tiszta jellem és fennkölt lélek. Ha még ez sem lenne elég, akkor havi ötezer, plusz prémium. Biztos siker.

F. Gy.

Idejében vissza kell vonulni.

(f—p.)

Előbb vegyük el a nőt feleségül. Aztán séták kéz a kézben a Margitszigeten. Később az első csók egy ligeti kispadon. Türelmes, kitartó udvarlással messzire juthatunk...

G. Sz.

Montecuccoli szerint a hadviseléshez három dolog szükséges: pénz, pénz és pénz. A hódításhoz ezek közül egy is elég.

K. A.

A be... be... beszédkészség.

M. Gy.

A párduc rugalmassága, a páva szépsége, a róka ravaszsága, a kutya hűsége, de főleg a Jaguár áramvonalas karosszériája.

P. L.

Szerintem puskával lehet a legbiztosabban hódítani. Gimnazista koromban egész lányosztályokat hódítottam meg azzal, hogy puskát készítettem nekik a dolgozatíráshoz.

R. B.

Vasszorgalom, semmi más.

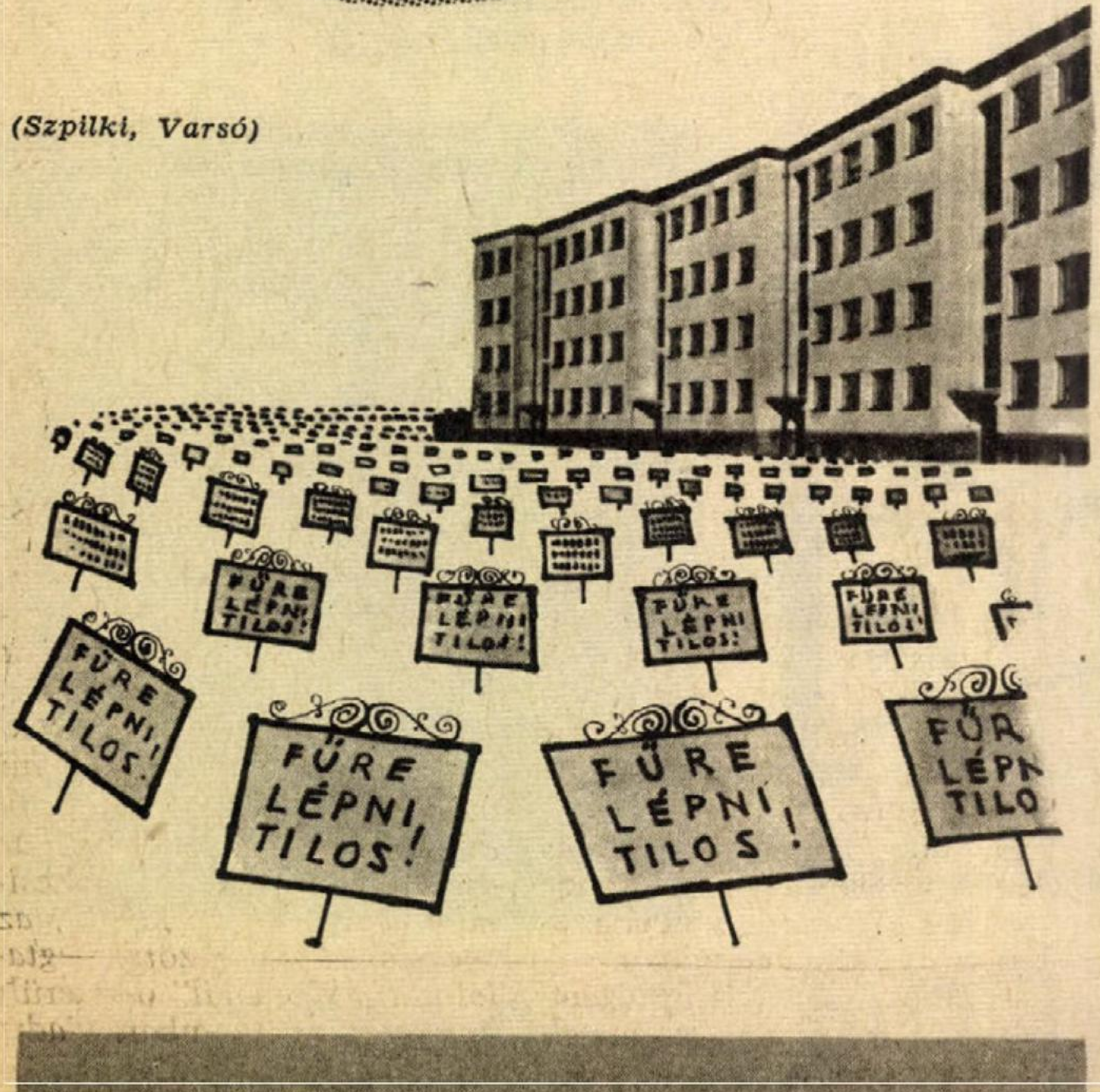
S. P.

Sajnos, a hódítás titkát nem ismerem, mert egész életemben az ellenszerét kutattam. Igaz, hogy arra sem jöttem rá.

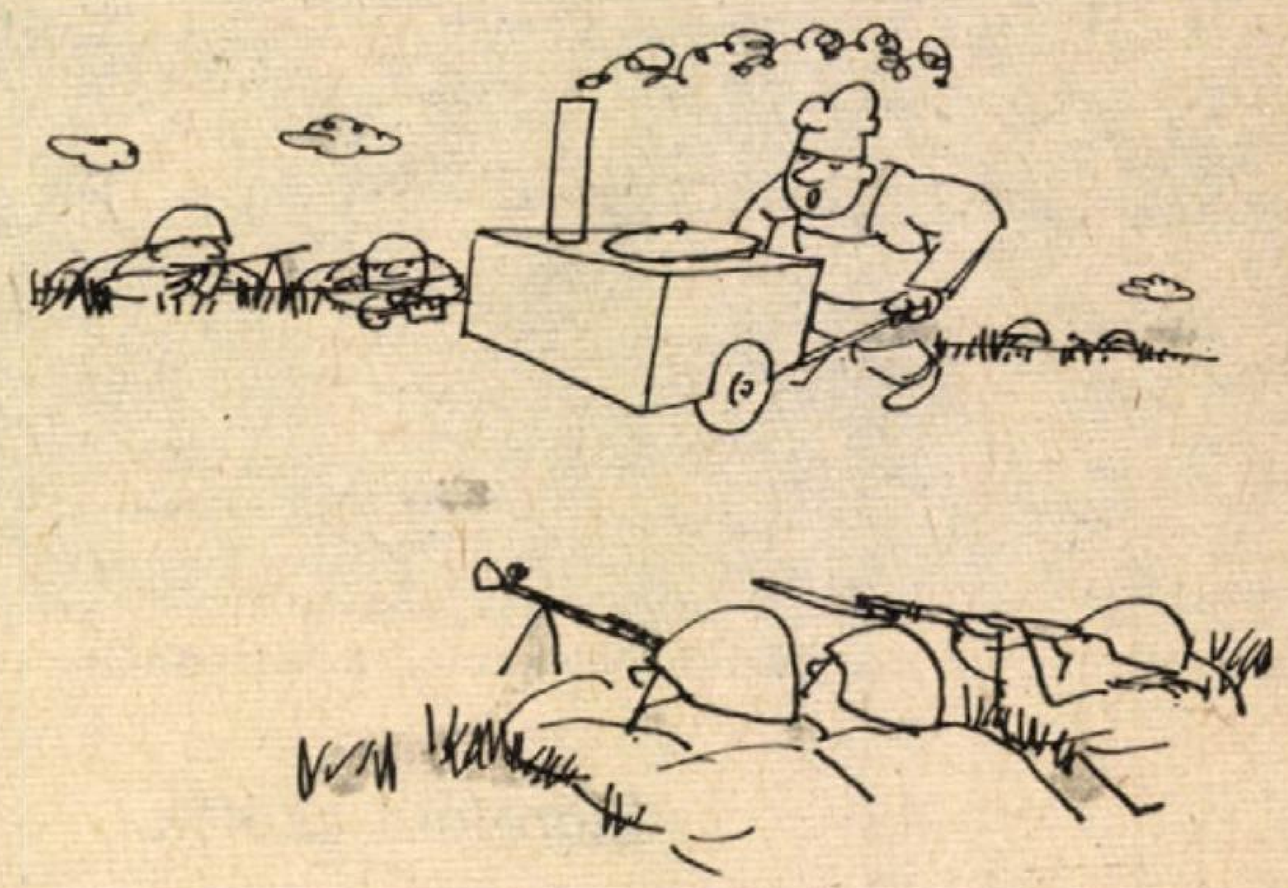
(t.)

IMPORT HUMOR

(Szpilki, Varsó)

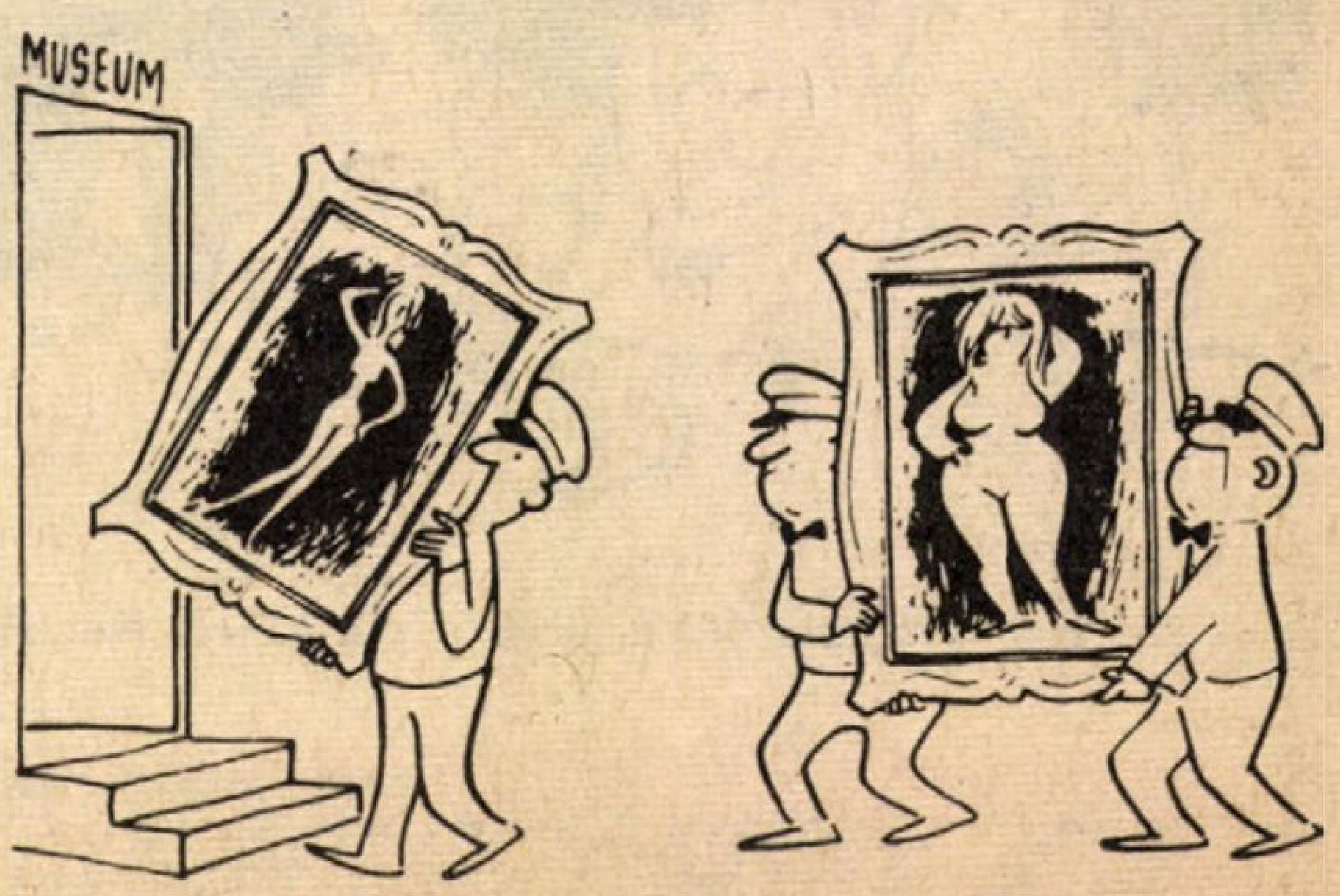

TAVASZI GYAKORLAT

– Forró tormásvirslit tessék!
(Eulenspiegel, Berlin)

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

(Punch, London)

Pesti tudósítónktól

A „Műszaki Élet" érdekes ókori iratot idéz, sőt, eredeti ékírásban ábrázolja. A részlet a Hammurabi-féle törvénygyűjteményből való, amelyben a híres babilóniai király többek között a házépítésben előforduló hiányosságok megtorlását rendezi. Az egykori törvény kimondja, ha az építőmester hibája következtében az általa épített ház összedől és megöli a háztulajdonost, akkor az építőt meg kell ölni. Ha a háztulajdonos fia hal meg, akkor az építő fiát kell megölni. Ha rabszolga hal meg, akkor kárpótlásul ugyanolyan értékű rabszolgát kell adni.

A törvény lényegét úgy lehetne kifejezni, hogy az építőt érdekeltté kell tenni a házépítés jó elvégzésében.

*

Már megint egy százéves néni vallott a hosszú élet titkáról. többek között ezt mondta:

— Sokszor betegeskedtem, nemegyszer már le is mondtak rólam az orvosok, de mindig felépültem.

Rendkívül fontos tanács. Mindig fel kell épülni!

*

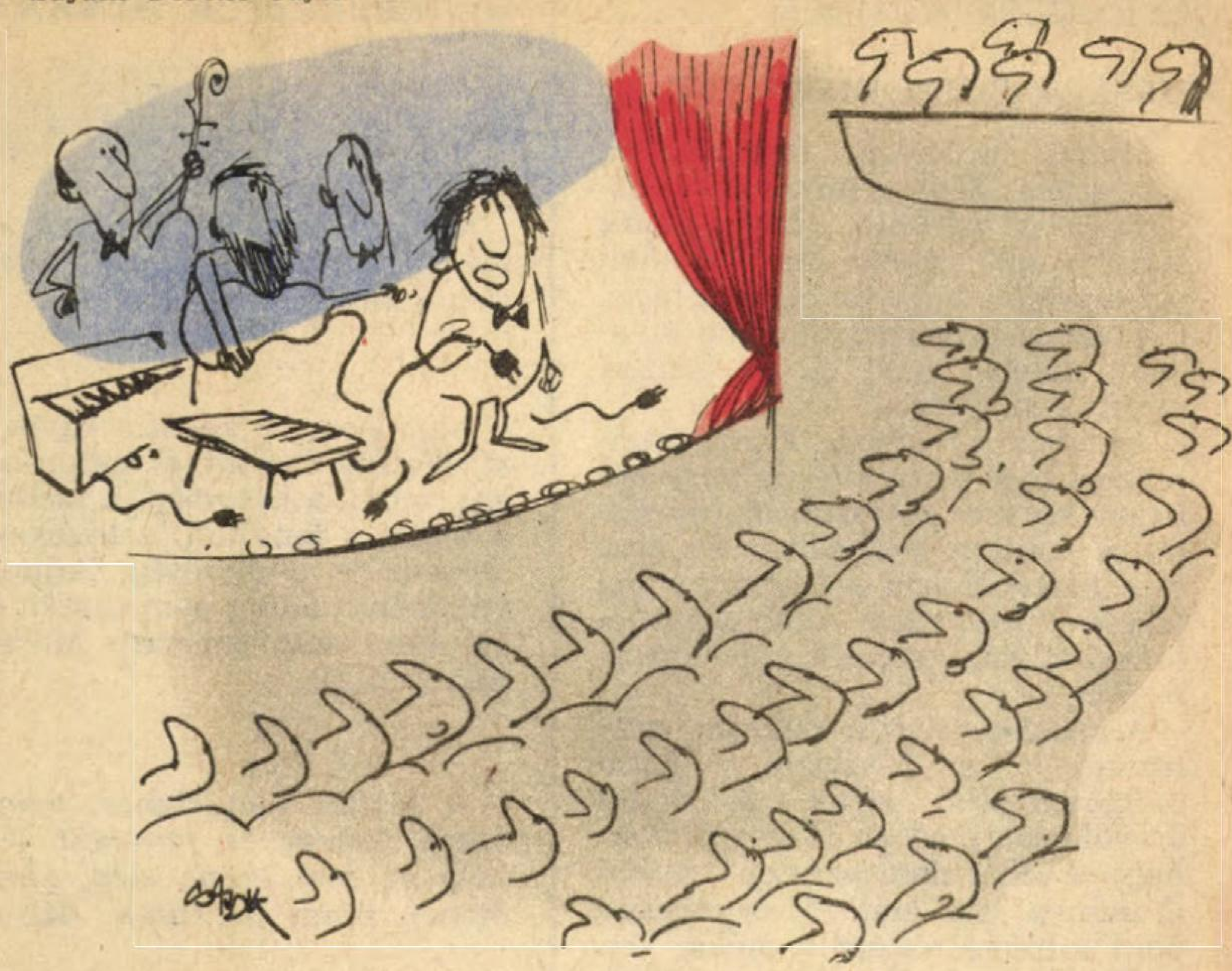
Leánygimnázium harmadik osztályában kérdezi a tanárnő:

— Tartsa fel a kezét az, aki nem táncdalénekesnőnek készül!

f. I.

Elektronikus zene

Sajdik Ferenc rajza

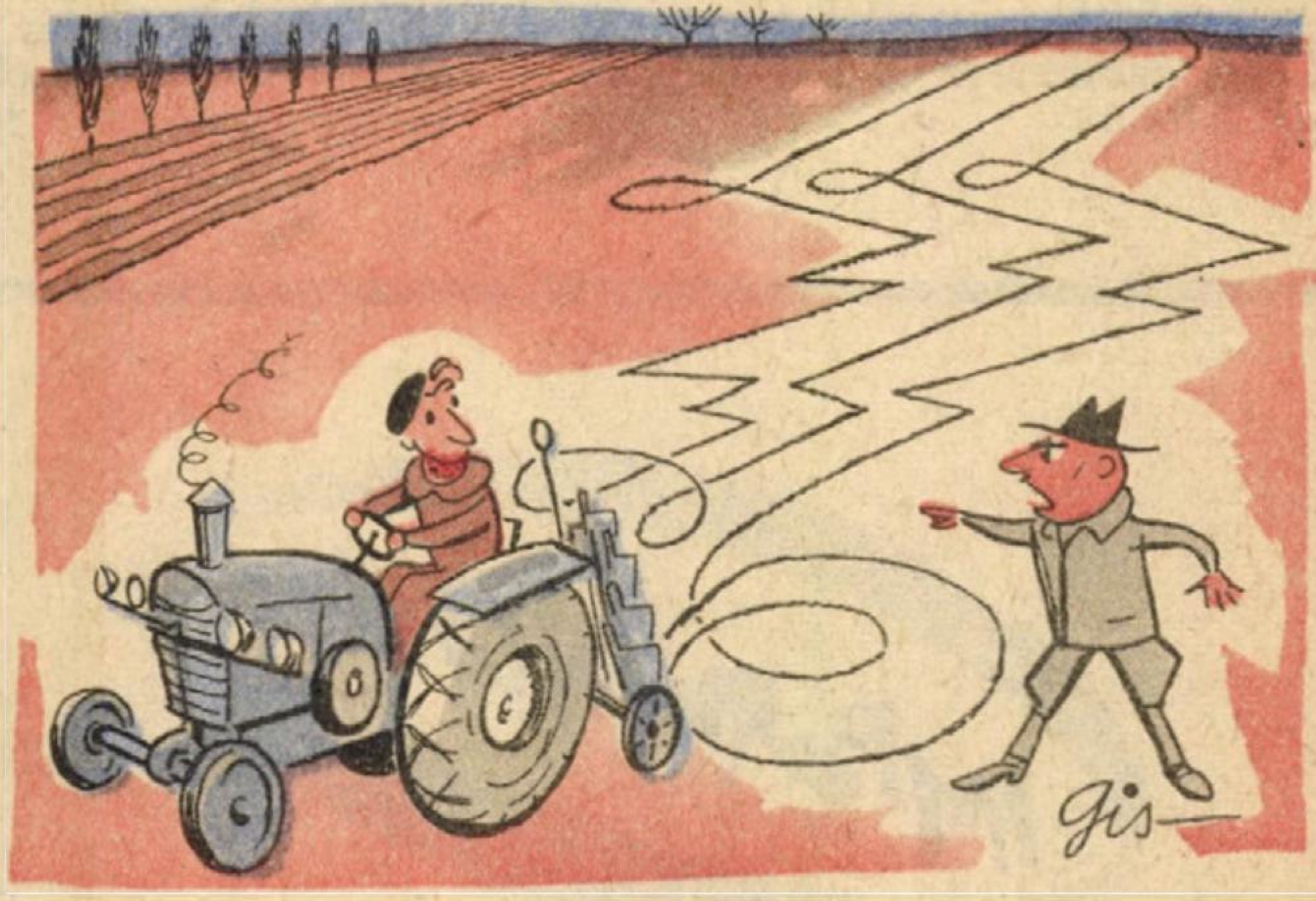
– Nincs valakinél egy T-elosztó?

Nyűgös író

– Nem szeretem, ha írás közben belenéznek a kéziratomba . . .

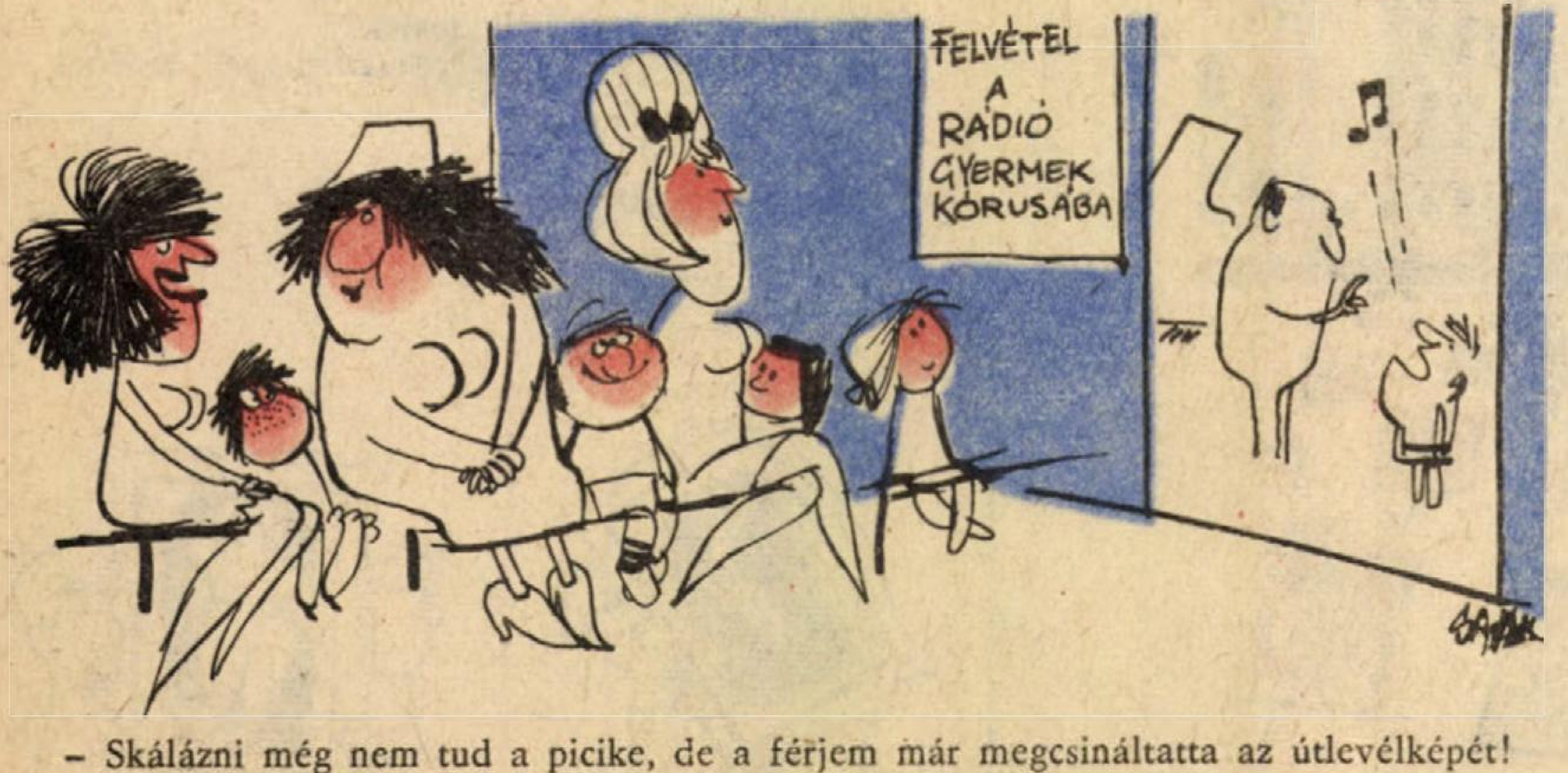
A modernizmus áldozata

– Miféle szántás ez, öcskös?
– Absztrakt szántás, bátyám.

Előrelátó szülők

Sajdik Ferenc rajza

– Skálázni még nem tud a picike, de a férjem már megcsináltatta az útlevélképét!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér és Fekete a Rákóczi úton sétálnak. Egyszer csak szembejön velük egy csudaszép asszony, és Fehér a lehető legudvariasabban köszön neki.

— Ki volt ez a szép asszony? — kérdezi Fekete izgatottan.

— Az életmentőm.

— Hogyhogy?

— Azt mondtam neki, hogy megölöm magam, ha nem lesz az enyém.

— Na és?

— Mit na és? Hát nem látod, hogy ma is élek . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. *142—220 — 66.0888 — Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504